

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

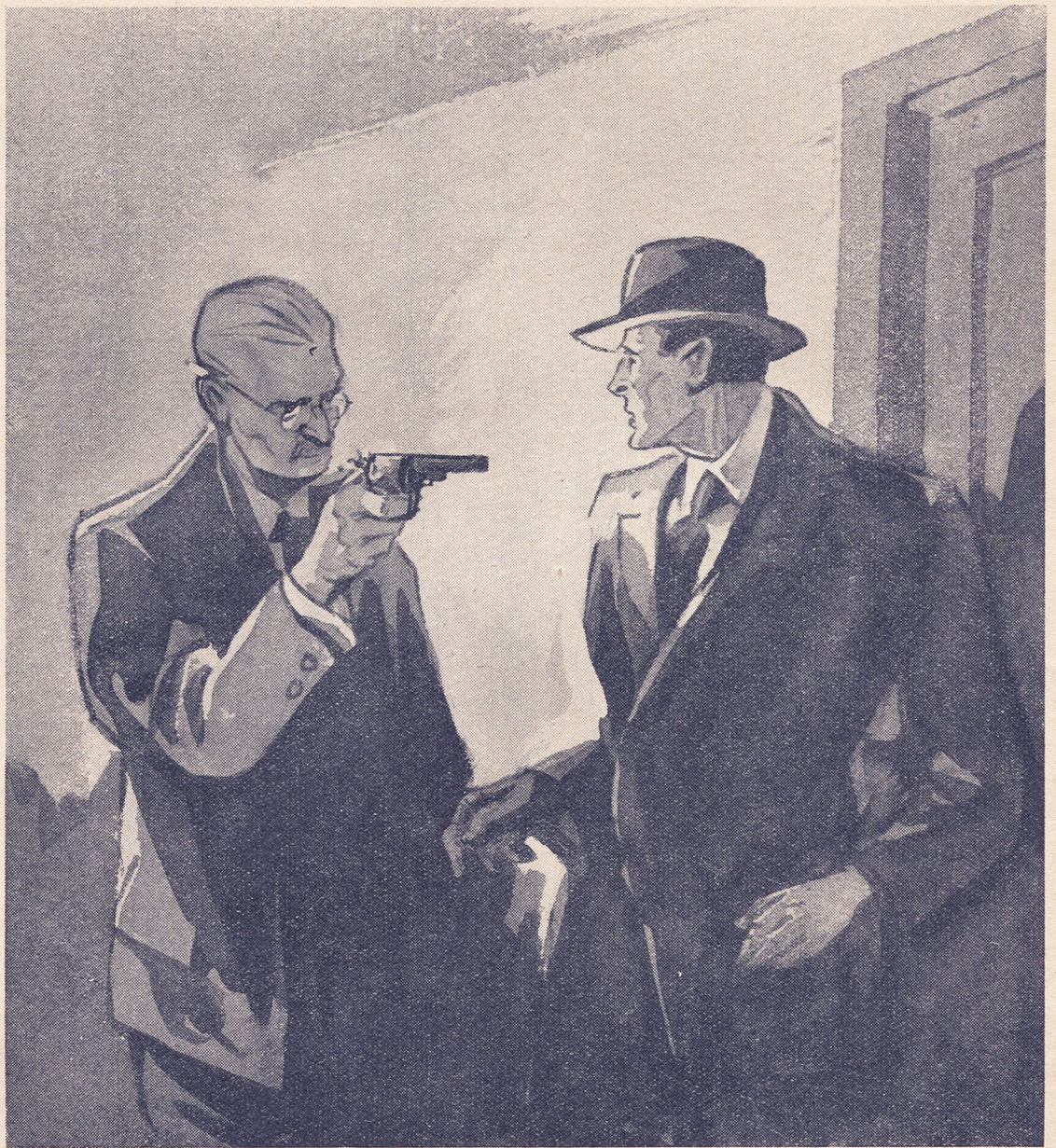
Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET GEHEIM EENER HOEVE

20 cent

No. 1134

Hoe vindt ge deze revolver ?

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

Het Geheim eener Hoeve

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

HET VROOLIJKE LEVEN TE WEENEN.

Te middernacht brandden alle lichten in de weelderige cabarets en nachtcafé's, welke men in de onmiddellijke nabijheid van het Prater te Weenen vindt.

De tijden waren nochtans ernstig, want nog steeds woedde de economische crisis, welke ook Oostenrijk zoo zwaar bezocht, in volle kracht en niettemin bemerkte men daar weinig van, wanneer men slechts oordeelde naar de vreugde die er heerschte in al deze daghelder verlichte en van vervlogen, met moeite gehandhaafde weelde getuigende nachtgelegenheden.

Bijna overal weerklonk muziek, bijna overal werd gedanst.

Het is waar — men wist dat men op een vulkaan danste, maar die wetenschap scheen niet in staat te zijn, een feestvreugde te doen verminderen, die bijna ziekelijk mocht heeten.

Voor velen was de dreigende nabijheid van het naar „Anschluss" hunkerende Derde Rijk een donkere onweerswolk.

Het land zuchtte nog altijd onder een schier

ondragelijke last van oorlogsschulden.

De werkloosheid nam iederen dag toe, de politieke toestand was zeer onzeker, de republikeinen handhaafden zich slechts met moeite aan het bewind — en ondanks dit alles scheen het volk van Weenen den moed niet te verliezen en zijn vroolijke aard trad, evenals dat eeuwenlang het geval was geweest, op luidruchtige wijze aan den dag.

De wijn vloeide bij stroomen, de bankbiljetten fladderden bij duizenden, er werd gelachen en gezongen, er werd gedanst en — ook als van ouds geflirt.

Het is waar, voor een groot gedeelte werd deze feestvreugde veroorzaakt door de vreemde delingen, die bij duizenden op de Donaustad waren neergestreken, zooals vliegen op het aas, verdachte scharrelaars, die hier hun slag hoopen te slaan, valuta-speculanten, kooplieden in oudheden en kunstvoorwerpen, die voor weinig geld de kostbaarste zaken trachtten machtig te worden, om ze in hun eigen land weder met

woekerwinst van de hand te zetten, cocottes van allerlei nationaliteiten. Engelsche ingenieurs, die hier opdrachten van hunne regeering gingen uitvoeren, spoorwegen gingen aanleggen en bruggen gingen bouwen — schoon niemand wist wie al dat fraais eigenlijk zou moeten betalen, Duitsche handelsreizigers en ook spionnen, kortom — al de duizenden, die hoopten, in een of ander opzicht hier hun voordeel te kunnen doen.

Alle hotels waren van onder tot boven bezet en men betaalde, als men uit een land met een vaste valuta kwam glimlachend de sterk gedaalde prijzen van het verarmde land.

Even na middernacht traden twee heeren de groote zaal van een der nachtcafés binnen, zeer elegant gekleed en die aanstonds als vreemdelingen waren te herkennen.

De oudste hunner begon aan de slapen te grijzen naar zijn grijze oogen schitterden nog met jeugdig vuur, zijn gestalte was kaarsrecht en al zijn bewegingen, zelfs de geringste, wezen erop dat deze man over een groote lichaamskracht beschikte en dat hij gewend was onderscheidene takken van sport te beoefenen. Als hij geen zes voet was, dan scheelde het zeker niet veel en toch was hij lichamelijk volkomen geproportioneerd, de borst was gewelfd, de schouders hielden een weinig, zooals men dat meestal aantreft bij bokkers en de handen hadden lenige, maar gespierde vingers.

Zijn metgezel moest minstens tien jaar jonger zijn en vertoonde het uiterlijk van den Engelschman uit het hooge noorden — hij paarde elegante lenigheid aan een zekere, bijna vrouwelijke charme, die hem in den tijd van Shakespeare geschikt zou hebben gemaakt voor het vervullen der vrouwenrollen.

Hij had vroolijke blauwe oogen en dik blond haar, dat in krullen zijn hoofd bedekte.

De beide heeren, blijkbaar vrienden, waren gladgeschoren en droegen avondtoiletten. Hun geheele optreden kenmerkte hen als lieden, die gewend zijn, veel te reizen en zich in de deftigste kringen gemakkelijk te bewegen.

Dadelijk richtten zich veler oogen naar het tweetal, maar beiden schenen zich hier weinig om te bekommeren en namen plaats aan een der weinige nog onbezette tafeltjes op een soort van estrade, die rondom drie wanden van de zaal liep en vanwaar men een uitstekend gezicht had op de middenruimte, waar de dansers rondwarrelden, zoodra het kleine orkestje een Jazz, een Shimmy, een Fox-trott of een Tango begon te spelen.

Degenen die daar aanwezig waren, zouden zeker vreemd opgekeken hebben, als iemand hen was komen zeggen, dat een dezer elegant

gekleede heeren, die daar zooeven waren binnengetreden niemand anders was dan de Groote Onbekende, John Raffles, alias Lord Edward Lister, de verklaarde vijand van het Engelsche hoofdbureau van politie met den hoofdinspecteur Baxter aan het hoofd, de man, op wiens aanhouding reeds eenige jaren geleden een premie was gesteld van duizend pond sterling, sindsdien verdubbeld: de stoutmoedige avonturier, die zich steeds op de geheimzinnigste wijze had weten te onttrekken aan alle nasporingen en die over een verbijsterend aantal vermommingen scheen te kunnen beschikken!

Raffles vertoefde te Weenen, zonder een bepaald doel en hij was er op de doorreis van een Roemeensche havenplaats, waar hij zooeven een zijner avonturen had beleefd, naar Londen.

Zijn metgezel was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die de meeste van zijn avonturen had gedeeld en die, met nog slechts twee of drie andere personen, op de geheele wereld de eenige was, die kennis droeg van de ware identiteit van Lord Lister.

Zij hadden met een toerauto gereisd en daar Raffles volstrekt geen haast had om naar Londen terug te keeren, zoo besloot hij in alle groote steden eenige dagen te vertoeven en zich een weinig vacantie-rust te gunnen.

Voor al den Balkan en in de voormalige staten van de Donau-monarchie viel heel wat te zien, heel wat belangrijks voor iedereen die oogen en ooren den kost wist te geven.

Raffles reisde ditmaal onder den naam van graaf Palmhurst en Charles Brand verbeelde zijn secretaris Burns te zijn.

Er was nog een derde man in hun gezelschap en dat was James Henderson, een kerel als een boom, begiftigd met een meer dan gewone lichaamskracht, welke hij reeds vaak ten dienste had gesteld van Raffles, dien hij met een schier afgodische liefde aanhing.

De twee vrienden hadden een flesch Tokayer besteld en keken, hun sigaret rookend, geruimen tijd naar het bonte gewoel in het midden van de zaal, zonder een woord met elkander te wisselen.

Maar Brand had reeds eenigen tijd naar een man gekeken, die zijn aandacht trok en vroeg nu op luiden toon, om zich boven het gerucht in de zaal verstaanbaar te maken:

— Wie zou toch wel die kolossale, eenigszins zwaarlijvige man zijn, met dat bijna geheel kaal hoofd en die blijkbaar geveerde snor, waarvan de punten hem, als ware hij een Chinees, tot op de borst hangen?

Raffles keek in de aangeduide richting en zag een zwaargebouwd man zitten in rok gekleed, in gezelschap van een buitengewoon schoone vrouw

die aanstonds haar Slavische afkomst verried door het onberispelijk ovaal van haar olijkleurig gelaat, haar violetkleurige, amandelvormige oogen en het ravenzwarte haar, dat in een zwaren wrong in den nek hing.

Voor Raffles iets kon antwoorden, klonk in zijn onmiddellijke nabijheid een stem die in het Engelsch zeide:

— Met uw verlof Sir — dat is een Russische graaf, Popovitsj is zijn naam. Hij komt hier reeds eenige maanden, bijna iederen avond, en wij hebben zeker niet over hem te klagen.

Het was de kellner, die de beide vrienden bediend had, die deze woorden had gesproken.

Het volgende oogenblik had hij zich al weder verwijderd.

— Ik had al aanstonds gezien, dat wij met een Rus te doen hadden! En waarschijnlijk een Wit-Rus, let maar eens op het Mongoolsche type — die vooruitspringende jukbeenderen, die platte neus, dat wijken van het voorhoofd, en die schuine oogspalten. De vrouw die bij hem is, moeten wij ook beschouwen als een Russische, misschien als een Poolsche, of een Lithausche.

— Zij is bijzonder schoon! liet Brand zich hooren.

— Ja, dat is zij, zelfs voor een Russin!

— Wie denk je dat zij is?

— Hoe kan ik dat weten?

— Ik druk mij verkeerd uit, — ik had je willen vragen of je geloofde te kunnen zeggen wat zij is?

— De minnares van dien Rus!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Er is niet veel doorzicht voor noodig om dat uit te maken, hij knijpt haar ongegeneerd in den arm, en dat doet zelfs geen Rus, in een volbezet café, als hij niet in een zeer nauwe relatie staat tot de dame, die hij aldus onderscheidt! Let ook maar eens op de wijze waarop hij haar aankijkt! Zoo kijkt de eigenaar van een renstal naar zijn fraaiste merrie! De Russen schatten nog altijd de vrouwen niet bijzonder hoog — en deze man schijnt een Rus van den ouden stempel te zijn! Apropos, ik zou wel eens willen weten, of de diamant in zijn overhemd echt is.

— Dat moet wel haast zoo zijn, de kellner zeide ons immers, dat hij reeds maanden achtereens bijna iederen avond hier komt, en dat kan alleen een schatrijk man volhouden!

— Of een vreemdeling, vulde Raffles den zin aan. Ik denk dat wij hier te doen hebben met een van die uitgeweken Russen, die gevlucht zijn, toen de revolutie uitbrak en nog lang daarna en nog den tijd gevonden hebben hun bezittingen in veiligheid te brengen. Ik moet je zeggen dat ik het geen symphthiek gezicht vind.

— Symphatiek? herhaalde Brand, zeg maar gerust dat de man eruit ziet als een kwaadaardige bulhond.

Op dat oogenblik kwam de kellner met zijn blad voorbij.

Raffles trok hem even bij den mouw en vroeg:

— Wat doet die Russische graaf Popovitsj hier?

— De Monarchie in Rusland voorbereiden, Sir, antwoordde de kellner lakoniek en liep verder.

Raffles keek den Russischen graaf aandachtig aan en zeide:

— Ik weet niet of de kellner schertst, maar die graaf heeft het uiterlijk ervoor!

— Een samenzweerder dus? vroeg Brand op weifelenden toon.

— Ja, een samenzwerende monarchist!

— Met een maitresse?

— Waarom niet? Hij zal het nuttige aan het aangename willen verbinden! Een Russische graaf zonder een zeer schoone minnares is ondenkbaar, lees daar alle Russische tooneelstukken maar eens op na, onverschillig of zij aan het hof van Vadertje Czaar vertoefden, of wel in den vreemde, na den val der Dynastie, allen arbeiden aan de troonsverheffing van een of anderen verren bloedverwant der Romanoffs.

— Maar hoe vreemd is het, Edward, dat de man iets dergelijks in Weenen onderneemt en nog wel zoo ostentatief, dat zelfs de kellner er van weet te praten!

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Die kellner maakte natuurlijk maar een grapje! Als Popovitsj hier inderdaad komt conspireeren, dan zal hij dit zeker niet aan de groote klok hangen en waarom hij dit juist hier te Weenen doet? Wel, er is bijna geen gunstiger gelegen stad denkbaar! Bovendien is het een publiek geheim dat er in Oostenrijk, al is dat nu een Republiek, zee vele leden van den Russischen adel rondloopen, die bijtijds gevlucht zijn, sommige rijk, andere straatarm, omdat zij geen gelegenheid hadden hun eigendommen in veiligheid te brengen, die daarop met bekwaamen spoed buit werden gemaakt door de communisten. Waar die menschen van leven is niet goed bekend, maar geloof maar gerust, dat er onder hun schijnbare berusting een vurig verlangen gloeit om den ouden toestand in Rusland te herstellen.

— Odanks den dood van de Romanoff's?

— Ondanks den moord op den Czaar, zijn vrouw, zijn aanvallige dochters en zijn jongen gebrekkigen zoon! De bolsjewieken hebben niet alle Romanoffs kunnen uitroeien, er zijn er nog altijd eenige in het leven! Er zijn nog broeders van den Czaar in leven, zoons van die

broeders en de Monarchisten binnen en buiten Rusland zouden, geloof ik, zelfs niet aarzelen een vreemdeling op den troon te plaatsen, als zij daardoor slechts de zekerheid kregen, dat zij aldus een einde konden maken aan het gehate bolsjewistische regime.

— En laat de Oostenrijksche regeering dat kuipen rustig toe?

— Zij zou het natuurlijk niet toelaten als het openlijk geschiedde, maar de Russische Monarchisten zijn zeer voorzichtig geworden en verichten hun werk in het duister.

— En die mooie vrouw, die bij hem is? Zou die dan ook Monarchiste zijn, verondersteld dat Popovitsj het is?

— Je vraagt wel wat veel, mijn waarde! Het gezicht van een vrouw is steeds een raadsel en dat van een Russin eenvoudig ondoorgroendelijk. Intusschen, — het is een belangwekkend paar — en ik heb wel lust hen eens van naderbij gade te slaan. Die groote diamant in zijn overhemd is uiterst interessant!

Ik vreesde er al voor, zeide Brand zuchtend, het is merkwaardig, maar jij kunt geen Russische graven met diamanten in hun overhemd zien, of je voelt je er dadelijk toe aangetrok-

ken.

— Dat komt misschien, Charles, omdat ik een onberedeneerden afkeer heb van Russische graven van dat type, die mij altijd doen denken aan den knoet, aan de primitieve lijfstraffelijke rechtspleging, aan het lijfeigenschap, aan woeste drinkgelagen en aan het recht van den sterkste! Daarentegen zijn diamanten, natuurlijk waneer ze echt zijn, de sympathiekste zaken, welke ik mij kan denken. Zij zijn gemakkelijk te stelen, gemakkelijk te verbergen en tamelijk gemakkelijk weder te gelde te maken! Zij verliezen nooit hun waarde, zooals sommige bankbiljetten en zij zijn vlot te hanteeren! Ik zal je wat zeggen, Brand, ik meende morgen verder te gaan naar München, ik ben van plan veranderd, ik wil hier nog eenige dagen blijven.

Brand wierp een snellen blik op het gelaat van zijn vriend en hij las daarop iets, wat hem deed inzien, dat iedere poging om Raffles van plan te doen veranderen als volkomen nutteloos moest worden beschouwd.

De groote diamant op het smetloos wit overhemd van den Rus scheen een al te groote aantrekkingskracht op hem te hebben uitgeoefend!

HOOFDSTUK II.

TOEBEREIDSELEN.

Raffles en Brand hadden te Weenen een kamer betrokken in het hotel Beau Sejour.

Het hotel lag aan de Ringgasse en men had van de vensters aan de voorzijde een verrukkelijk uitzicht over de stad tot Schönbrunn toe, waar zich het slot van wijlen keizer Franz Jozeph bevond.

Wat Henderson betref, men had hem in het volle hotel op de zolderverdieping aan een klein hokje kunnen helpen, waar hij zijn zwaar lichaam nauwelijks kon keeren.

Niet zoodra had Raffles het besluit genomen,

meer in het bijzonder zijn belangstelling te wijden aan den Russischen graaf, of hij bracht dat plan ten uitvoer.

Gemakkelijk zou het hem niet vallen, dat begreep hij wel, want hier te Weenen beschikte hij nu eenmaal niet over de middelen, welke hem te Londen ten dienste stonden.

In de Engelsche hoofdstad immers bezat hij naast het huis, hetwelk hij onder een aangenomen naam bewoonde, verscheidene andere huizen en in een daarvan bevond zich als het ware een arsenaal, een zeer uitgebreide verze-

meling van kleedingstukken van allerlei aard, van de uniform van Admiraal der Engelsche vloot tot het bus van den nederigen stationskruier.

Weliswaar had Raffles geruimen tijd in bijna alle hoofdsteden van Europa een klein huis, of althans een gedeelte van een huis bezeten, waarin hij goed verborgen, alles bewaarde wat hij noodig kon hebben, wanneer de omstandigheden er hem toe drongen, zich ijlings te vermommen en die hem als het ware tot steunpunt dienden, vanwaar hij de krijgsoperaties kon beginnen, maar de gebeurtenissen na den rampzaligen wereldoorlog hadden veel van die kostbare steunpunten waardeloos gemaakt, want de overheid had, toen de woningnood begon te nijpen alle huizen en woningen van vreemdelingen, welke zij niet voortdurend bewoonden, eenvoudig in beslag genomen.

Eenmaal was het zelfs voorgekomen, zooals Raffles in de bladen kon lezen, dat de nieuwe bewoner van zulk een woning bij toeval de geheime bewaarplaats had ontdekt, waarin zich valsche pruiken en baarden, kleedingstukken en voorts eenige voorwerpen bevonden, waarvan de vinder den aard niet begreep.

De man had dit alles bij de politie van de betreffende stad gedeponereerd en de bladen spraken reeds van „Een raadselachtige vondst” maar niemand kwam er achter wat de beteekenis was geweest van die vermommingsen, noch aan wien zij hadden toebehoord.

Ook te Weenen had Raffles eenige jaren geleden de verdieping van een klein huis in een der voorsteden in huur gehad en ook daar had hij een soort opslagplaats gemaakt van voorwerpen, die hem in geval van nood van nut konden zijn.

Hij wist echter dat reeds korten tijd later de bijna voortdurend leegstaande verdieping door een der huurcommissies in gebruik was gegeven aan het dakloos gezin van een universiteitsprofessor, die daar nog wel altijd zou wonen.

En dat was lastig, want onder den vloer van een der kamers, goed weggeborgen in groote, platte trommels, beschermd tegen vocht en muizen, lagen de vernuftig vervaardigde pruiken en baarden en de kleedingstukken, waarvan Raffles zich somtijds bedienen moest, teneinde zich onkenbaar te maken.

Allereerst zou het dus zaak zijn, eens te onderzoeken, hoe het met die bergplaats stond en of het niet mogelijk zou zijn, den kostbaren inhoud weder in bezit te krijgen zonder dat de huidige bewoner dit zou merken.

Raffles begreep wel dat hij zelfs niet behoefde te pogen om als vreemdeling, als Engelschman rechten op de woning te doen gelden, want

men zou zelfs niet naar hem luisteren.

Hij zou dus list moeten aanwenden, teneinde zijn eigendommen weder in bezit te krijgen.

Wilde hij inderdaad graaf Popovitsj bespieden en hem eventueel een deel van zijn rijkdommen ontnemen, dan zou hij dat onmogelijk kunnen doen als graaf Palmhurst, dat begreep hij zeer goed.

Maar Raffles was er de man niet naar, om een eenmaal opgevat plan zoo spoedig te laten varen, alleen omdat er zich eenige onverwachte moeilijkheden voordeden.

Omstreeks tien uur in den ochtend werd er gebeld aan de woningdeur van de derde etage van een vrij groot huis in een der voorsteden waar Professor Schiemanek woonde.

Een klein meisje, niet ouder dan tien jaar, met een bleek gezichtje en dat blijkbaar pas kort geleden van het ziekbed was opgestaan, deed de deur open.

Zij keek verwonderd naar den bezoeker, en vroeg toen met een fijn stemmetje:

— Wat wilt u, Mijnheer?

— Is je papa te spreken, kleine meid?

Het kind scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Papa is aan het werk, maar ik geloof wel dat hij u even te woord kan staan. Wiens naam moet ik noemen?

— Zeg maar dat er een Engelsch detective is, kindlief, die den professor een oogenblik zou willen spreken!

Het kind ging heen, en eenige oogenblikken later werd de deur van de gang opnieuw geopend, en er verscheen een man van omstreeks vijfenveertig jaar, maar wiens haar spierwit was, met een fijn, wasbleek en zeer mager gelaat, dat maar al te zeer getuigde van den vreeselijken nood, die er zelfs onder de professoren der Hoogeschoolen in dien jammerlijken tijd heerschte, wier salaris bij lange na niet toereikend was om zich zelf en hun gezinnen in het leven te houden.

Hij droeg een zwart pak, dat gekeerd scheen te zijn, en dat overal kale plekken vertoonde, ofschoon er blijkbaar de grootste zorg aan werd besteed.

— Ik ben professor Schiemanek, zeide hij met een zachte stem, terwijl hij met zijn dunne, lange vingers over zijn spitsen baard streek. Waarmede kan ik u van dienst zijn? Mijn dochttertje sprak mij van een Engelsche detective! — dat berust zeker op een vergissing.

— Geenszins, professor, antwoordde de bezoeker, de kleine meid heeft het zeer goed onthouden, ik ben detective van Scotland Yard. hier is mijn aanstelling!

Hij liet den professor een koperen penning

zien, maar deze beschouwde hem slechts vluchtig, trok zijn wenkbrauwen hoog op, verschoof met een zenuwachtig gebaar zijn bril en zeide toen:

— Wat kan ik in hemelsnaam te maken hebben met een Londenschen detective? Ik geloof te mogen zeggen dat ik tot de rustige burgers behoor, en ik heb nooit een voet in uw land gezet.

— Stel u gerust, professor, gaf de detective te kennen. Het is in het geheel niet om u te doen, ik kom u slechts verlof vragen snel uwe woning even te mogen doorzoeken.

— Geloofst gij dat ik iemand verborgen houd, vroeg de professor met een zwakken glimlach.

— Neen, professor, het is mogelijk dat u iets verbergt, maar dan doet u het buiten uw eigen weten.

Schicmaneck keek zijn bezoeker verwonderd aan en herhaalde toen:

— Ik zou iets verbergen? Maar dat is immers onmogelijk. Hier is een dwaling in het spel, ik verzeker het u!

— Dat ontken ik geenszins, hernam de detective. Ik kom mij dan ook slechts overtuigen of men op Scotland Yard gedwaald heeft. Sta mij toe u de zaak in het kort uit te leggen. Het is ons ter oore gekomen dat een zekere John Raffles, een reeds lang gezocht misdadiger in verschillende steden en ook hier te Weenen, huizen heeft gehuurd, waar hij een deel van zijn vermommingsen moet hebben verborgen. Het staat vast, dat hij ook dit huis, of liever de verdieping, welke gij thans bewoont, onder een valschen naam in gebruik heeft gehad. Hebt gij den naam van John Raffles nooit hooren noemen?

De professor streek zich met zijn blanke hand over het hooge voorhoofd, scheen met moeite even na te denken, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Neen, mijnheer, neen — ik geloof niet dat ik dien naam vroeger gehoord heb.

De detective keek hem glimlachend even aan, en zeide toen:

— Ik had ook beter moeten weten, professor, gij leeft natuurlijk eenigszins als een kluizenaar en het woelige leven, het leven van de misdaad gaat ongemerkt aan u voorbij. Intusschen is onze argwaan nog toegenomen in de laatste dagen, en men zond mij hierheen, teneinde een onderzoek in te stellen. Het is een zaak van hoogstens een half uur, en ik verzeker u dat wij alles weder in denzelfden toestand zullen brengen, waarin wij het gevonden hebben.

— In denzelfden toestand? herhaalde Schicmaneck verwonderd. Wat zijt gij dan voornemens te doen?

— Ik wilde hier en daar de planken uit den vloer nemen, onze man is namelijk gewend zijn zaakjes tusschen plafond en vloer te verbergen.

De professor scheen nog even te aarzelen en zeide toen:

— Doe dan wat gij noodzakelijk acht, mijnheer! Gij zult mij echter veroorloven weer aan het werk te gaan, ik zal u mijn neef zenden, die mij assisteert en die u den weg zal wijzen.

— Ik dank u, professor! antwoordde de detective.

Hij trad binnen en de professor geleidde hem naar een vertrek, vol boeken en tijdschriften, die tot op de stoelen en den vloer lagen en stelde hem daar voor aan een jongmensch, met schichtige manieren, die blijkbaar geheel opging in zijn werk en slechts moeilijk scheen te kunnen begrijpen, waar het eigenlijk om ging en met dezen jeugdigen geleerde in den dop aan zijn zijde, begon de detective zijn onderzoek.

— Wij zullen maar beginnen met de vertrekkers, die het minst gebruikt worden, begon de detective.

— Ik geloof dat er een kamertje naast de keuken is, dat gebruikt wordt om er gasten te laten logeeren! zeide de jonge man. Men komt daar weinig naar ik meen.

— Dan zullen wij daar met uw goedvinden maar beginnen! zeide de detective. En hij volgde den jongen man naar een tamelijk groot vertrek, waar niets anders stond dan een eenvoudig ijzeren ledikant en een paar stoelen.

Op den houten vloer lag een tot op den draad versleten zeil, hier en daar bedekt met een kleedje.

Met een handigheid, die bewees dat hij het werk meer bij de hand had gehad, wierp de detective de kleedjes terzijde, deed het ledikant in elkander klappen en trok het zeil aan een punt weg.

Hij haalde een kleine koevoet uit zijn zak, zooals men gebruikt om kisten te openen, stak die aan het uiteinde van een der planken, tusschen plank en plint en had het volgende oogenblik een opening in den vloer gemaakt.

Hij stak er de hand in, zag den jongen geleerde aan, die zeer verbaasd toekeek en zeide glimlachend:

— Ik geloof dat ik er al ben!

Hij nam nog een tweede plank uit den vloer, vervolgens een derde en een vierde en in de wijde opening zag men thans iets glanzends, het waren twee of drie groote, platte, blikken dozen.

— Dat is bijzonder merkwaardig! riep de jonge man uit. Hoe komen die blikken dingen hier?

— Zeer eenvoudig, waarde heer, zij zijn er

door Raffles neergezet. Gij zult mij nu wel veroorloven mijn collega te waarschuwen, die beneden op mij wacht, want alleen kan ik deze zware dingen niet vervoeren.

En zonder het antwoord van den jongen man af te wachten, verliet de detective het vertrek, liep door de gang naar een raam, dat op straat uitzag, opende dit, stak twee vingers in den mond en liet een schrill gefluit hooren.

Een oogenblik later verscheen er een krachtig gebouwd man ten tooneele, die een der blikken kisten op zijn schouders nam en deze de trap afdroeg, om ze vervolgens in een auto te plaatsen, die voor de deur wachtte en achter welker stuurwiel de chauffeur een weinig scheen te dommelen.

Hij herhaalde deze bewerking nog tweemaal en daarop legde de detective de planken weder over de opening, trok het zeil recht, tikte aan zijn pet voor den jeugdigen geleerde, die van de geheele zaak niet het minste scheen te begripen en zeide:

— Ik dank u zeer voor uwe hulp, mijnheer — ik heb hier thans niets meer te doen en ik verzoek u, aan mijnheer uw oom, mijn verontschuldigen over te brengen, dat ik hem heb gestoord.

En met deze woorden vertrok hij, ging de trappen af en liep op den chauffeur toe.

— Je ziet, Brand, dat het al heel gemakkelijk is gegaan! zeide hij op zachten toon. Het doet mij genoegen, dat die brave professor er hoegenaamd geen schade van ondervindt, want ik zou het mij zelf nooit vergeven hebben, als ik hem nadeel had toegebracht. Het is verschrikkelijk, Brand, maar onder de intellectuelen schijnen de nood en de werkloosheid hier in Oostenrijk ondragelijk te zijn!

— Heb je geen moeite met hem gehad?

— Volstrekt niet! De goede man scheen nauwelijks te begrijpen, wat ik eigenlijk wilde. Hij is zoo naïef als een kind en een schurk zou hem gemakkelijk kunnen bedriegen, antwoordde Raffles — want men zal wel begrepen hebben dat hij het was, die op zulk een uitstekende wijze de rol van detective had gespeeld.

Hij had echter volstrekt niet aan zijn uiterlijk veranderd, hetgeen ook niet mogelijk was geweest.

— Waar brengen wij dit nu heen? vroeg Brand die de auto bestuurde.

— Waar anders heen dan naar de kleine kamer die ik vanmorgen voor ons drieën gehuurd heb ik een der volksbuurten? vroeg Raffles. Wij hadden het moeilijk beter kunnen treffen, want men kan onze kamer ook langs een achtertrap verlaten, die uitkomt op een zijgang. Dat wil zeggen dat wij er als jonge lieden kun-

nen binnengaan en als grijsaards kunnen verlaten, zonder dat iemand er iets van kan merken. En nu niet langer getreuzeld, want wij moeten aan den arbeid.

Raffles nam naast Brand plaats en Henderson, die de zware kisten naar de auto had gedragen, kroop in den wagen, wat lang niet gemakkelijk voor hem was.

De auto reed weg — en juist toen zij langs een der prachtige parken reed, waaraan Weenen rijk is, legde Raffles zijn hand op den arm van Brand en zeide:

— Rijdt eens wat langzamer, ik geloof dat er kennissen van ons aankomen!

Brand schakelde een lagere versnelling in en keek nieuwsgierig rond.

Op honderd passen afstand naderde een tweetal ruiters — een amazone gezeten op een prachtige schimmel en een tamelijk bejaard heer, groot en zwaar gebouwd, die een zeer schonen, Engelschen hunter bereed.

Het waren graaf Popovitsj en Sonja Vassilef.

Het volgende oogenblik waren zij stapvoets voorbij gegaan.

Wat is die vrouw mooi! kon Brand niet nalaten uit te roepen, toen hij de auto weder op gang bracht.

— Gevaarlijk mooi, mijn waarde! En als die Popovitsj inderdaad omgaat met plannen, om in Rusland den ouden toestand te herstellen, dan zou hij verstandiger doen de liefde tijdelijk terzijde te stellen, want die is ten allen tijde een ongewenschte metgezel geweest voor samenzweerders. Ik heb reeds in mijn jeugd geleerd dat men geen twee meesters kan dienen; of het een of het ander. Het verwekken van een tegenrevolutie is geen kinderspel en wie er zich aan wijdt, doet verstandig de zaak ernstig terhand te nemen en zich niet te bemoeien met andere dingen.

— Maar het is toch zeer wel mogelijk, Edward, dat die vrouw, die Sonja Vassilef zijn rechterhand is, en hem helpt bij zijn plannen?

— Ik ontken het niet! Het is mogelijk. Maar ook dan blijf ik bij hetgeen ik gezegd heb! Iedere vrouw is geen ex-keizerin Zita! Zij was een energieke, uiterst eierzuchtige en heerschzuchtige vrouw — en desondanks heeft zij haar echtgenoot, wijlen Keizer Karel meer schade berokkend, dan hem de behulpzame hand geboden, toen zij hem op een onzalig oogenblik aandreef de zoo jammerlijk mislukte expeditie van Zwitserland naar Hongarije te ondernemen.

En verder deed Raffles er het zwijgen toe en hij sprak niet meer, alvorens de auto geheel Weenen was doorgereden en zich nu bevond in een der verrukkelijkste bosschen, die Weenen aan bijna alle kanten omzoomen.

Het was hier zeer eenzaam en wat Raffles van plan was, kon gedaan worden, zonder dat iemand het zag. De auto hield stil, een der blikken koffers werd haastig geopend en Raffles en Henderson — voor Brand was 't niet noodig — verruilden snel hun goede kleederen, die maar al te zeer een buitenlandsch snit verrieden tegen een afgedragen plunje.

Henderson veranderde de kleur van zijn geelaat op de gemakkelijkste manier, die men zich denken kan, namelijk door er een paar groote

vegen met wat aarde van den weg over te halen en Raffles zette een der pruiken op, die hem aanstonds een geheel ander uiterlijk gaf, bevestigde een ruigen knevel onder zijn neus en kon nu wel doorgaan voor een gepensioneerden tamboer-majoor.

De geheele verkleeding had niet langer dan een kwartier geduurd en de auto maakte toen dadelijk rechtsomkeert en snelde naar Weenen terug.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

SONJA VASSILEF.

Het was nog geen twaalf uur, toen de auto — het was een oud, verfloos ding — stilhield voor een vrij hoog huis, oud en vervallen, in een der volksbuurten.

De blikken kisten waren in de auto door Henderson omwikkeld met onderweg gekocht papier, en zij werden nu naar boven gedragen, langs de smalle en steile trappen en neergezet in een kleine kamer op de derde verdieping, waaraan een hokje grensde, een soort van alcoof, dat als bergplaats kon worden benut.

Daarop reed Brand weer weg, om de auto te gaan terug brengen naar de garage waar hij haar gehuurd had.

Van dit oogenblik af had Raffles twee operatiebases, het hotel Beau Sejour, waar hij zijn kamers had aangehouden en dit armzalige kamertje, waarvoor hij slechts een luttel bedrag behoefde te betalen.

Henderson had dit alles aanvaard als de eenvoudigste zaak van de wereld, ofschoon hij volstrekt niet wist wat Raffles van plan was.

Hij wachtte er zich wel voor, een vraag te stellen en deed eenvoudig wat hem verzocht

werd, zooals hij ook in de Donau zou zijn gesprongen, als Raffles hem gezegd had, dat het noodzakelijk was voor de bereiking van een of ander doel.

De waarheid echter gebiedt te zeggen, dat hij met zijn groot lichaam niet weinig verlegen zat in deze kleine ruimte, waar, behalve een ledikant en twee matrassen, die thans overeind tegen den muur waren gezet, nog slechts een kleine tafel en vier stoelen met matten zittingen stonden.

Raffles stond in het midden van het vertrek, keek eens om zich heen en zag toen glimlachend Henderson aan.

— Het bevalt je hier zeker niet erg, Henderson? vroeg hij.

— De waarheid is, Mylord, dat het hier een beetje klein is, als gij mij de opmerking veroorlooft, zeide de reus.

— Als alles goed gaat, Henderson, dan zullen wij hier niet lang blijven, hernam Raffles. Te zijner tijd zul je wel vernemen wat mijn voornemen is. Het was echter noodzakelijk, dat ik behalve in ons hotel in de Ringgasse ook el-

ders een toevlucht had, waarheen ik mij in geval van nood zou kunnen begeven.

— Ik zal hier blijven, zoolang u mij hier noodig heeft, Mylord, zeide Henderson eenvoudig.

— Let dan eens goed op, James, hernam Raffles. De menschen zullen hier wel even nieuwsgierig zijn als overal elders en willen weten wie wij zijn en wat wij hier komen doen. In den oorlog heb je een paar woorden Duitsch leeren brabbelen, en je zegt dat je een Engelsch monteur bent, die hier werk komt zoeken. Mijnheer Brand en ik zijn electriciens, die in dezelfde omstandigheden verkeerden! Je snauwt de menschen maar wat af, zoodat ze het je niet al te lastig maken. En nu begin je maar eens met te zorgen dat wij voor onze lunch iets eetbaars krijgen.

Hij haalde een dik pak uit zijn zak, opende het, stelde Henderson een paar bankbiljetten ter hand en zeide:

— Hier heb je honderd shillings, Henderson, dat zal voor de eerste paar dagen wel voldoende zijn!

Henderson bekeek de bankbiljetten aandachtig en zeide toen:

— Het gaat er vreemd toe in de wereld, Mylord! Tien jaar geleden heetten die dingen Kronen en je had er geen honderd, maar honderd duizend van noodig om een paar dagen te kunnen leven!

Ja, het is met het geldstelsel een zeer vreemde zaak en ik geloof niet dat het deugt! Ik vrees echter dat wij het wel niet zullen beleven, Henderson, dat hier op aarde het eenige logische stelsel wordt toegepast, dat denkbaar is — dat van ruiling. Ik denk dat er eens een tijd zal komen, dat al die papiertjes beschouwd worden als onzinnige vodjes, verzonnen door een gek en dat men ze niet eens waard acht in de kachel te worden verstookt. Maar voor het oogenblik kun je slechts met geld levensmiddelen koopen en daar wij honger hebben, zul je met de werkelijkheid rekening moeten houden en mij het genoegen doen wat brood, boter, kaas, melk en wat koud vleesch te halen!

— En waarvan zullen wij dit alles eten, Mylord, als ik vragen mag?

— De vrouw, die mij de kamer verhuurde, heeft beloofd mij borden, glazen, lepels, vorken en messen te verschaffen! Wij zullen ons moeten behelpen, maar troost je, het zal niet lang duren.

Henderson was al bij de deur, en het volgende oogenblik had hij het vertrek verlaten om de levensmiddelen te gaan inslaan.

Een half uur later keerde hij terug, met een

groote mand aan den arm, met verscheidene pakjes erin.

Hij zette het voorwerp in een hoek van het vertrek neer en zeide lachend:

— De kamerverhuurster is een brave vrouw, zij heeft mij deze mand geleend, Mylord!

— Zie dan maar eens of het je zal gelukken een maaltijd te bereiden, James! zeide Raffles. Er is daarginds een gasfornuis, misschien valt er wel het een of ander van te maken.

Een oogenblik later was Henderson druk in de weer en terwijl hij bezig was, kwam Brand binnen, wierp zijn pet op een stoel en zeide: — De auto is naar de garage gebracht! Ik heb den eigenaar gezegd, dat wij den wagen nog wel eens meer noodig zullen hebben, en hij zeide grijnzend, dat hij tegen denzelfden prijs altijd tot mijn beschikking was! Dat is ook waarachtig geen wonder, want de kerel vraagt per uur een prijs, die men alleen aan vreemdelingen durft eischen! Wat doet Henderson daar?

— Hij maakt zijn kooktalenten dienstbaar aan onzen honger, Brand, antwoordde Raffles glimlachend. Ik vrees dat wij het niet zeer breed zullen hebben zoolang wij hier zijn, maar dat gaat nu eenmaal niet anders.

— Als wij onze schrale lunch gebruikt hebben, wat denk je dan te doen?

— Dan gaan wij er onmiddellijk op uit om eens iets naders te vernemen aangaande de gewoonten van graaf Popovitsj! Ik moet nauwkeurig weten hoeveel bedienden hij er op nahoudt, hoe hij zijn tijd indeelt en of hij gewend is met zijn revolver onde r zijn hoofdkussen te slapen. Dat schijnt gebruikelijk te zijn bij adellijke Russen — en sommige hunner schieten verbazend juist en bij de minste aanleiding! En ik wil hem desnoods zijn juweelen afnemen, maar ik wil niet door hem worden neergelegd!

— En Sonja Vassilef?

— Ook zij moet worden nagegaan!

— Zouden zij niet te samen wonen!

— Dat is het juist wat ik wil weten.

— Veronderstel eens dat het bewaarheid wordt, dat Popovitsj ijvert voor het herstel der Monarchie in Rusland?

— Wat zou dat? Dat zal de waarde van zijn diamanten geen grein verminderen! En overigens moet hij doen wat hij zelf verkiest! Hoe staat het met de lunch, Henderson?

— Het is bijna gereed, Mylord, maar ik moet u eerlijk zeggen dat het niet bijzonder veel zaaks is. Ik mis hier ongeveer van alles.

— Heb je zout bij de eieren?

— Om u te dienen, Mylord!

— Dan is alles in orde, en dan hebben wij niet te klagen! Er is immers melk en brood

ook? Welnu, dan kan het niet mooier. Aan tafel, vrienden!

De drie mannen schaarden zich om het kleine tafeltje, en nuttigden met smaak wat Henderson had gereed gemaakt — een paar spiegelen, wat geroosterd brood, een snede ham, en een kop sterke koffie.

Niemand klaagde er over — en hoe zouden de mannen dat ook doen, die menigmaal in de onherbergzame sneeuwvlakte van Alaska, in de woeste steppen van Hongarije, in de gloeiende Sahara, en op andere schaars bewoonde plekken van den aardbodem zich hadden moeten behelpen met een handje vol gedroogd vleesch en een slok water uit de rivier!

Zij waren zeker niet verwend, en met dezelfde gelijkmoedigheid zaten Raffles en Brand aan den disch der rijken en aan den schralen maaltijd van een armen kolenbrander.

Wat den reus betreft, hij was een gelukkig mensch, want hij zou in staat zijn geweest keisteenen te verteren als het verlangd werd.

Hij kon een maaltijd verorberen, die eigenlijk voor vijf personen bestemd was, maar evengoed kon hij het een vollen dag zonder eten stellen.

Een half uur later stonden de drie mannen weder van tafel op, en Henderson begon dadelijk aan zijn taak van keukenmeid — hij ruimde de tafel af en vervolgens begon hij, onder het neuriën van een Engelsch varieté-liedje, de borden om te wasschen onder de kraan, die zich op het portaal bevond. Maar Raffles en Brand verlieten aanstonds het huis, om hun nasporingen te beginnen.

Zij hadden reeds afgesproken dat Raffles de schoone maitresse van den Rus voor zijn rekening zou nemen, terwijl Brand zich meer bepaald met Popovitsj zelf zou bemoeien.

Om half zes zouden zij elkander weder ontmoeten in hun nieuwe woning en elkander het resultaat van hun bevindingen mededeelen.

Reeds in het hotel aan de Ringgasse had Raffles gehoord waar de Rus woonde en Brand hoefde dus niets anders te doen dan naar dat huis te gaan en daar zijn nasporingen aan te vangen.

Met Sonja zou het wat moeilijker gaan, want tot dusver had niemand hun kunnen zeggen waar de schoone Russin zich ophield.

De beide vrienden namen afscheid van elkander op de Franz Jozef Platz en Raffles richtte zijn schreden naar het cabaret, waar hij een dag te voren Popovitsj en Sonja Vassilef had gezien.

De restauratiezaal was geopend en Raffles trad binnen.

Eenige jaren geleden had hij dat zeker niet kunnen doen, in de zeer eenvoudige kleederen, die hij thans droeg, maar de toestanden waren

veranderd en het was thans niet meer mogelijk aan iemands uiterlijk te zien of hij tot de hoogere standen der maatschappij behoorde. Werkloosheid en crisis hadden veel en velen gelijk gemaakt.

Lieden, die het vroeger vrij breed hadden gehad, konden zich thans slechts bij hooge uitzondering een nieuw paar schoenen of een nieuwen hoed veroorloven en er werd dan ook nauwelijks op Raffles gelet, toen hij binnentrad en aan een der tafeltjes ging zitten.

Hij had het goed uitgezocht, want hij bleek bediend te worden door denzelfden kellner, die den vorigen avond ongevraagd zijn inlichtingen had verstrekt aangaande den Russischen graaf.

Het was Raffles aanstonds duidelijk, dat de man hem volstrekt niet herkende. Raffles gaf zijn bestelling op en toen de kellner een glas bier voor hem had neergezet, vroeg hij hem op toon:

— Ben je een Engelsman, kellner?

— Hoe komt u daarop, mijnheer? vroeg de kellner verwonderd. Ik spreek het Engelsch tamelijk goed, want ik heb verscheidene jaren in Londen gewerkt, maar ik ben een Deen.

— O, dan vergis ik mij! Men had mij gezegd dat je een Engelsman was! hernam Raffles. Hoe is het mogelijk dat men, Deen zijnde, hier verdwaald raakt?

— Dat is niet zoo bijzonder, mijnheer, hernam de kellner. Wij kellners dwalen geheel Europa rond, nu eens hier, dan eens daar.

— Het heeft voor dat je op die manier landen en volken leert kennen! Hier zijn zeker ook zeer veel vreemdelingen?

— Ik geloof bijna meer vreemdelingen dan inheemschen, mijnheer!

— Veel Russen?

— Zeer veel!

— Komen er wel eens hier?

— Zeker — als zij tenminste geld hebben!

— En dat is natuurlijk nooit het geval!

— Daarin zoudt gij u vergissen! In Oostenrijk zoowel als in Hongarije houden zich zeer veel rijke Russen op, die bijtijds hun land konden ontvluchten, daar zij de revolutie zagen aankomen. Wij hebben er hier een, een stamgast, als het ware, een zekere Popovitsj, die zijn halve fortuin heeft kunnen redden — zooiets van 15 millioen roebels! Gij begrijpt wel, dat hij die roebels van aard heeft laten veranderen en er dadelijk Engelsehe ponden van heeft gemaakt. Ja, ja, hij is een slim heer, hij zag het onweer aankomen.

— Een man met zoo'n fortuin kan men tegenwoordig gerust een Croesus noemen! zeide Raffles.

— Zoo gedraagt hij zich dan ook, mijnheer!

Een flesch champagne bij ons is niet goedkoop, en toch zijn er avonden, dat hij met de vrouw, die in zijn gezelschap is, ook een Russin, drie of vier flesschen champagne drinkt! En wat de kaviaar betreft, er gaat geen avond voorbij of die Popovitsj smult er van. Het is nog geen acht dagen geleden, dat hij mij vijftig shilling fooi gaf en met een gezicht alsof het centen waren!

— Dan schijnt die Rus met het geld te kunnen smijten, merkte Raffles glimlachend op.

— Inderdaad. Hij leidt hier een leven van een vroolijk Fransje en de bankbiljetten vliegen hem uit den zak als bij een ander koperen duiten!

— Waar bewaart hij in hemelsnaam al dat geld?

— Het staat voor een deel op de Oostenrijksche Rijksbank en verder is het hoofdzakelijk te Londen belegd, naar ik hoor! Hij laat zich telkens zooveel sturen als hij voor een maand noodig heeft — iets als honderd duizend Shillings!

— Het klinkt als een sprookje, riep Raffles uit. En wie is die dame, die altijd bij hem is?

— Dat is een pronkjuweel der schepping, riep de Deensche kellner vol geestdrift uit. Prachtige dure kleeren, die hij uit Parijs laat komen, ofschoon het eigenlijk niet mag, juweelen, een rijpaard, een prachtige woning in een der voorsteden, een loge in de opera — mijn hartje wat wil je nog meer!

De babbel-grage kellner was op zijn praatstoel geraakt, naar het scheen en weidde nog eenigen tijd uit over de weelderige levenswijze van den Russischen graaf, die in alle nachtcafé's van Prater en Ringgasse bekend was.

Raffles liet hem kalm doorspreken en scheidde ondertusschen zorgvuldig het wetenswaardige van het onbelangrijke af.

Binnen tien minuten wist hij nauwkeurig, zonder echter iets te hebben gevraagd dat Sonja Vassilef woonde te Schönbrunn, in een der deftige huizen, aan de grens van de stad.

Zij vertoefde daar echter niet vaak, want zij bracht den meesten tijd door in gezelschap van Popovitsj.

Zij waren echter niet te samen te Weenen gekomen, de graaf had Sonja hier leeren kennen en het was pas een maand geleden dat hij voor het eerst met haar in het nachtcafé verscheen.

Raffles wist vooreerst genoeg.

Hij gaf den kellner een goede fooi en verliet een oogenblik daarna het restaurant.

Dadelijk begaf hij zich naar een garage en huurde daar voor den geheelen dag een krachtig motorrijwiel.

Hij sprong erop en reed naar de aangewezen wijk en het duurde niet lang of hij was het fraaie huis genaderd, hetwelk Popovitsj voor zijn minnares gehuurd had, met meubels en al, zooals de kellner hem had medegedeeld.

Het geluk was hem gunstig, want er stond juist een kleine, splinternieuwe sportauto voor de deur, een fraai wagentje, blijkbaar uit een Fransch fabriek en dat plaats hooft aan twee personen.

Raffles hield zich alsof hij een panne aan zijn motor had gekregen, die herstel vereischte, maar terwijl hij aan schroefjes en boutjes draaide hield hij de deur van het huis nauwkeurig in het oog.

Een paar minuten later ging de deur open en Sonja Vassilef verscheen, gekleed in een coquet sport-costuum, een lederen motor-cap op het hoofd en stevige laarzen met lage hakken, voortreffelijk geschikt om er de gas- en rempedalen van een auto mede te bedienen.

Raffles moest zich zelf bekennen dat hij zelden een schooner vrouw had gezien.

Zij trad langzaam de treden van het terras af, dat zich lang de geheele breedte van het huis uitstreckte, schreed over den klinkerweg, die door den tuin naar het hek voerde en stapte in de auto, waarop zij achter het stuurwiel plaats nam.

De chauffeur, die op haar gewacht had, nam naast haar plaats.

„Niet bepaald een plezierig gezicht, die chauffeur,” mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij het breede, norsch gelaat van den man beschouwde. „En waarschijnlijk ook een Rus, als mijn gelaatskennis mij niet in den steek laat. Hij is nogal familiaar met haar, naar het schijnt want hij richt het eerst het woord tot zijn meesteres! Dat is misschien Russisch!”

Sonja Vassilef had de kleine auto reeds in gang gebracht en liet het voertuig draaien.

Zij moest Raffles daarbij tamelijk dicht passeeren en een oogenblik keken beiden elkander in de oogen.

De auto reed weg, maar toch niet zoo vlug, of Raffles had tijd gevonden, op zijn motorrijwiel te springen en het kleine wagentje, dat door zijn helder roode kleur gemakkelijk te volgen was na te gaan.

De sportauto reed stadwaarts en al spoedig werd het niet zoo gemakkelijk het voertuig te volgen te midden van het zeer drukke verkeer, dat ondanks de tijdsomstandigheden haast nog levendiger scheen dan weleer in tijden van welstand en voorspoed.

Het krioelde in de breede straten der binnenstad van voetgangers, fraaie auto's, vracht-

wagens en rijtuigen. Een enkele maa lhad Raffles het roode wagentje uit het oog verloren, maar telkens was het opnieuw opgedoken, zichtbaar door zijn kleur.

De tocht ging dwars door de stad en Raffles vroeg zich niet zonder verbazing af wat wel het doel kon zijn van dien rit.

De roode auto verliet Weenen weder aan de tegenovergestelde zijde en nog altijd volgde Raffles haar.

„De drommel mag mij halen, als ik weet waar zijn heengaat!” bromde hij. „Is zij soms van plan mij den geheelen middag aan het werk te houden. Wat zoekt zij hier?”

Toen Raffles zich zelf deze vraag voorlegde, bevond hij zich reeds op den breeden weg, die te midden van fraaie landhuizen en schitterende villa's lag. Deze werden echter al spoedig hoe langer hoe schaarscher en Raffles begon te zien dat het niet lang meer zou duren, of er zou heinde en ver geen huis meer te bespeuren zijn.

Maar voor het zoover kwam, hield de roode auto stil voor een laag huis ter linkerzijde van den weg, dat er eenigszins uitzag als een ouderwetsche boerderij bekroond met een hoog, schuin dak.

Het zag er zoo in de verte tamelijk vervallen uit en Raffles kon zich volstrekt niet begrijpen wat Sonja Vassilef daar te zoeken kon hebben.

Daar hij er niet op stond te worden gezien, sprong hij snel van zijn motorrijwiel en trok het zware ding achter een haag van bloeiende meidorens.

Op hetzelfde oogenblik was Sonja uitgestapt.

Zij liep op de deur van het huis toe en onder het loopen keek zij den weg naar beide zijden af.

Even stond zij stil, om vervolgens weer verder te gaan.

„Zou zij mij gezien hebben?” zoo vroeg Raffles zich af. „Ik hoop van niet! Ik weet niet wat het is, maar dit alles lijkt mij erg geheimzinnig! Die boerderij ziet er nogal somber uit, zij ligt zeer eenzaam, zij lijkt wel geheel verlaten te zijn en een uitspanning is het zeker niet.

Hij keek voorzichtig om den hoek van de heg en zag dat de chauffeur eveneens naar de deur was gegaan en daar scheen te praten met iemand, die onzichtbaar bleef.

Een zeker voorgevoel zeide hem, dat hij er niet verstandig aan zou doen, zich nu te vertoonen en daarom verschool hij zich nog wat beter, zoodat hij van den weg af onzichtbaar zou zijn en wachtte met het geduld van een kat.

Er verliep omstreeks een uur en toen zeide zijn scherp gehoor hem dat daarginds bij de

eenzame hoeve een motor op gang werd gebracht.

Enkele oogenblikken later schoof hem in snelle vaart de roode tweezitter voorbij.

Raffles liet het wagentje kalm aan zijn lot over, wachtte tot hij het geluid van de auto niet meer hoorde en verliet toen zijn schuilplaats.

Hij keerde ongeveer 50 meter op zijn weg terug en vroeg daar aan den ouden tuinman van een kleine villa, of hij zijn motorrijwiel gedurende een kwartier aan zijn hoede mocht toevertrouwen.

— Zet het daar maar bij de schuur! zeide de oude man. Ik zal er wel een oogje op houden.

Raffles plaatste zijn motorrijwiel op den standaard en ging nu te voet verder.

Met de handen in de zakken, als iemand die geen haast heeft, liep hij den weg af.

En al dien tijd keek hij aandachtig naar de eenzame hoeve, die al zeer slecht onderhouden scheen te worden. Het houtwerk was verfloos, het deurtje in het hek hing slechts aan één roestig scharnier, van de vier ramen in het schuine dak waren eenige ruiten stuk en het had er allen schijn van, dat de bewoner van de hoeve zich niet de minste moeite gaf zijn behuizing in een bewoonbaren staat te houden.

Achter het huis strekte zich een moestuin uit, die verderop overging in een boomgaard, maar beide zagen er al even armelijk en mistroostig uit — het onkruid woekerde overal en men had verscheidene jonge vruchtboomen, die waarschijnlijk door een storm ontworteld waren, kalm laten liggen zonder ze op te ruimen.

Toch moest het huis bewoond zijn, want toen Raffles er langzaam voorbijkuierde, schoot een hofhond met woedend misbaar uit zijn hok, dat op het erf stond naast het huis en slechts de sterke ketting scheen hem te weerhouden, zich op de voorbijgangers te werpen, die zich wat al te dicht bij het huis waagden.

Het was een groot en fors dier, een soort bloedhond, met geweldige tanden, die hij dreigend ontblootte.

Gelijkvloers waren aan iederen kant van de verflooze deur twee ramen, alle van blinden voorzien, thans echter waren deze geopend.

Alle hadden geordijnen, die bijna geheel waren dichtgetrokken.

Maar van een menschelijk wezen viel niets te bespeuren.

Geen arbeider in den moestuin of op den kleinen akker, geen melkmeid, geen staljongen — niemand!

Raffles ging nog een honderd meter verder,

keerde toen op zijn schreden terug, nam het huis nog eens goed op en bromde, nadat hij op zijn motorrijwiel was gesprongen:

— Ik mag gekielhaald worden, als ik er ook

maar een flauw begrip van heb, wat een vrouw als Sonja Vassilef, zoo rijk, zoo chic, zoo mondain, wel te zoeken kan hebben gehad in die sombere, vervallen, eenzame hoeve!

HOOFDSTUK IV.

EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING.

Het was juist zes uur, toen Raffles, na het motorrijwiel weder te hebben teruggebracht, het kleine vertrek binnentrad, dat hij dien morgen betrokken had en waar hij Brand en James Henderson reeds bijeen vond, in een levendig twistgesprek verdiept over de vraag of een luchtgekoelde dan wel een watergekoelde motor voor een vliegmaschine de voorkeur verdiende.

Brand liet echter het vraagstuk voorloopig hangende blijven, want hij trad Raffles dadelijk tegemoet en vroeg nieuwsgierig:

— Welnu — heb je iets bijzonders betreffende haar ontdekt?

— Ik geloof zeker, dat het tamelijk bijzonder is, maar deel mij eerst maar eens mede, of je geslaagd bent in je voornemen om iets aangaande onzen vriend Popovitsj te ontdekken!

— Ik heb niet te klagen! Ziehier: de man is inderdaad buitengewoon rijk, hij woont in een zeer fraai huis, dat zijn eigendom is, hij houdt er acht bedienden op na, een kok en een chauffeur er bij inbegrepen, meerendeels Engelschen en ook een paar Franschen, maar geen enkele Rus, hij drinkt een stevig glas Bourgogne, hij verre van nuchter en zijn gewoonten zijn niet bepaald regelmatig te noemen! Hij verkeert hier met lieden, die men verdenkt van Monarchistische bedoelingen, maar iets zeker daaromtrent kon niemand mij mededeelen!

— Als men dat wel had kunnen doen, Brand dan zou Popovitsj met al zijn rijkdommen reeds over de grens zijn gezet, want een republikeinsche regeering zou zulk een Monarchistische samenzwering natuurlijk niet binnen haar grenzen kunnen dulden, zonder zich te blameeren. Wat er in het geheim geschiedt — daaraan kan zij natuurlijk evenmin iets doen als de Zwitschersche regeering het kon helpen, dat Karl von Habsburg plotseling aan den haal ging en zijn woord brak! En verder?

— Dat is alles wat ik weet, Edward! Ik herhaal je, dat er geruchten de ronde doen, volgens welke Popovitsj in het geheim pogingen in het werk stelt, om de Monarchie in Rusland te herstellen, maar zekerheid dienaangaande is niet te krijgen. In ieder geval staat het vast, dat hij connecties onderhoudt met voormalige leden van de hofhouding van Nicolaas II. Ook van hen moeten er nog heel wat in dit land rondloopen. En wil je mij nu vertellen wat jij bereikt hebt?

— Zie hier Brand.

En Raffles begon te vertellen.

Hij verhaalde hoe hij den geheelen middag op een gehuurd motorrijwiel had gezeten, en de schoone Russin gevolgd was tot dicht bij een hoeve, geheel afzonderlijk liggend en schijnbaar onbewoond, waarin zij was verdwenen om er een uur lang te vertoeven.

Brand had aandachtig toegluisterd, en zeide nu op verbaasden toon:

— Dat is zeker zonderling! Wat kan zij daar gezocht hebben?

— Ik weet het niet, maar omdat ik er zeer veel belang in stel, zal ik het huis hedenavond of vannacht gaan onderzoeken.

— Maar dat kon wel eens gevaarlijk zijn!

— Waarom?

— Omdat — ik kan het je niet zeggen, maar het is verdacht dat een zoo elegant gekleede vrouw, een Russin nog wel, in gezelschap van een chauffeur, met wien zij familiaar schijnt om te gaan, en die eveneens een Rus is, een vervallen hoeve bezoekt en daar een uur blijft! Is het mogelijk, dat daar een man woont, aan wien zij een deel van haar hart heeft gegeven?

— Dat klinkt niet heel erg waarschijnlijk, mijn waarde! Ik zal de laatste zijn om te ontkennen dat Sonja Vassilef, behalve onze vriend Popovitsj misschien er nog 'n anderen minnaar op na houdt. Eigenlijk zou het mij zelfs verbazen als het niet zoo was. Zij ziet er volstrekt

niet uit als een vrouw, die een innige en eenige liefde koestert voor een man als graaf Popovitsj. Maar hoe dan ook, een schoone vrouw die zich naar een rendez-vous begeeft, doet dat meestal niet in gezelschap van haar eigen chauffeur.

Zij bleek haar kleine auto uitstekend te kunnen besturen, en zij had dus den man evengoed thuis kunnen laten, en zou zich aldus de gevaarlijke kans hebben bespaard dat de kerel haar verried. Ik ken dien Popovitsj niet, maar het komt mij voor, dat hij inzake „liefde” een gevaarlijk heerschap is!

— Dan geef ik het raden op, Edward!

— Ik heb aan raden zelfs niet gedacht, want ik vind het een bezigheid, die iemand met normale hersens onwaardig is. Waarom zou men raden, wanneer men door eenige uren te wachten zich zekerheid kan verschaffen?

— Maar waartoe dit alles eigenlijk? riep Brand uit. Wat komt het er op aan wat er in dit huis geschiedt en wie daar woont?

— Dat zal deze nacht mij wel leeren! antwoordde Raffles bedaard, het kan niets om het lijf hebben, maar het kan van nut zijn bij de ten uitvoerlegging van de plannen, die ik ten aanzien van Popovitsj beraamd heb.

— Neem je mij mede?

— Ik geloof dat het beter is dat ik alleen ga! Eén man wordt altijd minder spoedig opgemerkt dan twee.

— Neem mij niet kwalijk dat ik mij er inmeng, Mylord, liet nu de stem van Henderson zich hooren, die tot dusver geen woord gesproken had, maar ik heb het volstrekt niet voorzien op die mooie Russische juffers! Wij zijn hier in een vreemde stad — wij zijn Engelschen — het is daar natuurlijk pikdonker, als u mij eens meenam, Mylord?

— Geloof je soms, dat je minder opvalt dan mijnheer Brand, James? vroeg Raffles glimlachend. Niemand zal je moed en je kracht in twijfel trekken, maar je bent even gemakkelijk te verbergen als een hooiwagen! Het is werkelijk veel beter dat ik alleen ga, en wanneer ik wat voorzichtig ben, kan geen enkel gevaar mij bedreigen!

Brand had hoofdschuddend toegeluisterd en zeide toen:

— Het bevalt mij niet! Ik weet niet wat het mij zegt, maar er schijnt hier iets gaande te zijn, dat het daglicht niet verdragen kan! Wapen je in ieder geval! Wie weet wat voor boeven die hoeve bewonen!

— En met die boeven zou Sonja Vassilef in verbinding staan? vroeg Raffles glimlachend.

— Zeg dat niet! Het is in den loop van je woelig leven wel eens vaker voorgekomen, dat

schijnbaar rijke heeren en elegant gekleede vrouwen deel bleken uit te maken van de gevaarlijkste benden!

— Ik ontken het niet, maar daarvan kan hier moeilijk sprake zijn, want volgens onze inlichtingen vertoeft Sonja pas een paar maanden in Weenen en het is moeilijk aan te nemen, dat zij in dien korten tijd connecties zou hebben aangeknoopt met Weenske bandieten!

— Het kunnen wel Russische zijn, Mylord, liet Henderson zich hooren.

Raffles wendde den reus snel het gelaat toe, dacht even na en zeide toen:

— Het is niet geheel en al onmogelijk, vanavond zal ik het wel zien! En nu zullen wij ons maar weer eens van deze vermomming ontdoen, zoodat wij in staat zijn, een behoorlijk middagmaal te gebruiken.

— Waar brengen wij den nacht door? vroeg Brand.

— Waar ik den nacht doorbreng, weet ik natuurlijk nog niet, maar wat jullie beiden betreft, is het misschien maar het beste dat je hier overnacht, want wij mogen de huisbewoners geen reden tot argwaan geven door den nacht buitenshuis door te brengen.

Een half uur later reeds hadden Raffles en Brand plaats genomen voor een raam van een der groote restaurants, om daar 't middagmaal te gebruiken.

Wat Henderson betreft, hij had er niet aan gedacht, Raffles te vergezellen, daar hij thans weder de rol van chauffeur moest vervullen en hij had op zijn eigen gelegenheid een eenvoudig eethuis opgezocht dat hij van vroeger kende en waarvan de eigenaar een aardig mondje Engelsch sprak.

Raffles en Brand brachten een groot gedeelte van den avond door in het Burchtheater, waar onder leiding van Max Reinhardt een stuk van Wedekind werd opgevoerd, maar om elf uur bevonden zij zich alweder in hun kleine woning en daar maakte Raffles aanstalten om zijn plan ten uitvoer te gaan brengen.

Hij trok zijn eenvoudige kleeren weer aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden, benevens eenige instrumenten, die hem wellicht te pas zouden komen en om half twaalf drukte hij Brand de hand, knikte Henderson toe, die hem hoofdschuddend zag vertrekken en ging heen. Hij liep langs de achtertrap, zooveel mogelijk zorg dragende dat hij niet werd gezien en bereikte al spoedig een hoofdstraat, waar hij niet zonder moeite een taxi wist te veroveren.

Het was een druk uur voor een feestvierende wereldstad en de chauffeur was dan ook niet te bewegen Raffles verder te brengen dan tot

aan de grens van de stad en deze was dus wel genoodzaakt het overige van den weg te voet af te leggen.

De nacht was donker, maar het weder was schoon en daar hij vlug doorliep, bereikte hij reeds binnen drie kwartier de kleine villa, welke hij zich goed herinnerde, daar hij dienzelfden middag zijn motorrijwiel had toevertrouwd aan den ouden tuinman, die terzijde van het kleine huis aan het werk was.

Het was zeer duister op den weg, die slechts hier en daar verlicht werd door het licht van een spaarzame lantaarn.

Raffles stond eenigen tijd stil en luisterde.

Geen enkel gerucht liet zich hooren. In de kleine villa scheen men reeds lang ter ruste te zijn, want alles was er stil en donker.

Behoedzaam sloop Raffles verder.

De weg was hier omzoomd met een meterhooge haag en op geregelde afstanden waren zware boomen geplant, waarvan de kruinen zachtjes in den nachtwind ruischten.

De straatweg was volkomen verlaten.

Geen wagen, geen auto, geen late wandelaar — volmaakte eenzaamheid en stilte.

Na eenige minuten te zijn voortgestrompeld, hield Raffles opnieuw stil, want daar verrrees, duister en somber, de oude hoeve voor hem.

Raffles had een voortreffelijk geheugen voor de plaatselijke gesteldheid van de plekken, welke hij bezocht en hij wist dan ook nog zeer goed hoe de hoeve was ingericht.

De haag hield hier op en ging over in een laag, verveloos hek, juist even lang als de gevel van de hoeve breed was.

Geruimen tijd bleef Raffles onbewegelijk staan, luisterend met gespannen aandacht.

Ook hier scheen alles ter ruste te zijn.

Geen enkele lichtstraal drong naar buiten, niet het minste gerucht liet zich hooren.

Toen nam Raffles een besluit, stapte over het lage hek heen en liep snel naar den zijmuur van de hoeve, die slechts een enkel venster had.

Maar op dat oogenblik liet zich een dof gebrom hooren en het rinkelen van een ketting werd hoorbaar.

— De hond! mompelde Raffles verschrikt voor zich heen. Ezel die ik ben, dat ik hem kon vergeten!

Reeds schoot de hond uit zijn hok en Raffles begreep dat hij er verstandig aan zou doen, niet al te lang te wachten met zijn voornemen, om zich voorloopig te retireeren.

Met de vlugheid van een haas, snelde hij weder terug en wipte over het hek.

Hij liet zich een paar meters verder naast de haag in de droge, ondiepe greppel vallen en

bleef daar rustig liggen.

De waakhond sloeg thans woedend aan en zijn geblaf moest kilometers ver te hooren zijn, dacht Raffles.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de voordeur van de hoeve geopend en een smalle rosse lichtbundel zette voor een oogenblik een gedeelte van den weg in gloed.

Door een kleine opening in de heg kon Raffles den voorgevel van de hoeve zien en hij bemerkte dus ook den man, die op den drempel van de voordeur stond en in de duisternis naar buiten tuurde.

Hij deed de deur op een kier achter zich dicht, stond even stil, kwam het smalle klinkerpad af, bleef weer staan en keek den straatweg in beide richtingen af, terwijl hij trachtte, de duisternis met zijn blikken te doorboren.

Toen keerde hij op zijn schreden terug en maakte zich gereed, een onderzoekingstocht om de hoeve te beginnen.

Het volgende oogenblik was hij om den hoek van het huis verdwenen.

Raffles aarzelde geen seconde.

Hij sprong op, ging door het kleine hekje en snelde naar de voordeur, die de man had open laten staan.

Hij wierp door de kier een onderzoekenden blik in de kleine vestibule, die verlicht was door een groote stallantaarn en gleed als een slang naar binnen.

Rechts had hij het begin van een ouderwetsche eikenhouten wenteltrap gezien, hij beklom haar zonder meer leven te maken dan een kat zou hebben gedaan, maar halverwege hield hij verschrikt op.

Ergens in het huis ging een deur open en een hooge vrouwenstem riep in het Russisch:

— Wat is er toch, Michaëlowitsch, waarom kom je niet terug?

Er kwam geen antwoord.

Raffles bleef stil staan en hield den adem in.

Hij had de stem herkend, het was Sonja Vassilef, die daar zooeven gesproken had!

Er klonk een ongeduldige uitroep, gevolgd door het geluid van vlugge schreden over de steenen zerken, waarmede de vestibule geplaveid was.

En toen weer de vrouwenstem:

— Ben je daar eindelijk? Waarom blafte de hond zoo?

— Weet ik het? Om niets! antwoordde een brommige, diepe mannenstem, eveneens in het Russisch.

Daarop klonk het dichtslaan van een deur, het geschuifel van voeten en tenslotte werd een tweede deur geopend en zachtjes weer gesloten.

Toen was alles stil.

— Geluk moet iedereen een weinig hebben! mompelde Raffles voor zich heen. Een paar seconden vroeger en ik zou genapt zijn! Nu, ik ben zeer benieuwd wat mijn vriendin Sonja om half twee in den nacht in deze hoeve komt uitrichten!

Hij wachtte nog even en daalde toen met de grootste voorzichtigheid de wenteltrap weder af. Hij kwam weer in de vestibule en keek rond.

Behalve de voordeur waren er nog twee andere deuren, tegenover elkaar gelegen, de eene rechts, de andere links van de vestibule.

Raffles begreep dat hij zich in een tamelijk gevaarlijke positie bevond, want ieder oogenblik kon een van die deuren opnieuw opengaan en als men hem hier zag, dan zou hij op zijn minst als een inbreker worden beschouwd, met alle onaangename gevolgen daarvan.

Nog een oogenblik stond hij in beraad en toen sloop hij op een der deuren toe en bukte zich om door het sleutelgat te zien.

Hij keek in een vrij ruim vertrek, dat tamelijk helder verlicht was, door twee petroleum-lampen, waarvan er een van de zoldering afhing, terwijl de tweede geplaatst was op een ouderwetsche latafel.

Voor de twee ramen hingen dikke gordijnen en daar ook de blinden gesloten waren, was het geen wonder dat niet de minste lichtstraal naar buiten doordrong. In het midden van de kamer stond een ronde tafel op een zwaren poot en daaromheen zaten zes personen, een vrouw en vijf mannen.

De vrouw was Sonja Vassilef.

Zij was thans zeer eenvoudig gekleed, zonder eenige versiering en op haar gelaat was een uitdrukking te lezen, die Raffles er nog niet op gezien had.

Zij rookte een cigaret, die zij blijkbaar zooeven had aangestoken en luisterde naar wat een der mannen haar zeide.

Het was een zwaar gebouwde man, met een laag voorhoofd en een breede kin, die aan zijn gelaat iets wreeds gaven. Naast hem zat een man, dien Raffles aanstonds herkende, het was de chauffeur van dien middag, die naast de schoone Russische in de kleine auto had gezeten.

De drie andere mannen vertoonden eveneens

een zuiver Russisch type en waren eenvoudig gekleed.

Een hunner had een langen, gitzwarten baard, die zonderling afstak bij zijn wasbleek gezicht, alle anderen waren volkomen baardeloos.

Raffles drukte het oor tegen het sleutelgat, maar het was hem onmogelijk iets te verstaan. Daartoe was de afstand tot de tafel te groot en de lieden, die er omheen zaten, spraken zacht.

Het vertrek had echter nog een andere deur, die zich slechts op geringen afstand van de tafel bevonden en Raffles besloot, om een poging te doen, deze te bereiken.

Hij stak de vestibule op de teenen sluipend over, opende voorzichtig de andere deur en keek in een pikdonker vertrek.

Hij deed de deur achter zich dicht, knipte zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan liep hij haastig door het groote vertrek, ontsloot een tweede deur en bevond zich nu in een smalle gang, die evenwijdig moest loopen met den achtergevel van het huis.

Hij liep de gang snel door en hield pas weder op, toen hij haar bijna geheel ten einde was gegaan.

— Dit moet de deur zijn! mompelde hij bij zich zelf.

Hij had zijn lantaarn weder gedoofd en bukte zich opnieuw om weder door het sleutelgat te gluren.

Hij zag het vertrek van zooeven, maar thans van den anderen kant, de tafel met de zes menschen er omheen bevond zich thans veel dichterbij hem. Hij drukte het oor tegen het sleutelgat en een uitdrukking van voldoening verscheen op zijn gelaat. Hij kon thans duidelijk hooren wat er gesproken werd.

En wat er juist op dat oogenblik door Sonja Vassilef op een toon van koude wreedheid gezegd werd, bracht hem tot de overtuiging, dat zijn toestand inderdaad niet zonder gevaar was!

Want de schoone Russin zeide, tusschen twee trekjes van haar cigaret in:

— Het moet vannacht nog gebeuren, kameraden! Ik heb Popovitsj nu zoover en wij zullen hem laten dansen, dat verzeker ik jullie! Ik ken zijn geheimen en hij zal er voor boeten!

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN!

Raffles richtte zich een oogenblik op en zeide tot zichzelf:

— Ik geloof, dat ik de zaak langzamerhand begin te doorgronden! Zij heeft dus Popovitsj in haar netten gelokt om hem zijn geheimen te ontrukken — en die schoone vrouw is niets anders dan een afgezante van Moskou! Ik weet echter niet of zij voor haar eigen rekening werkt, dan wel in opdracht van de Komintern! Nu, wij zullen het spoedig genoeg vernemen!

Raffles drukte het oor opnieuw tegen het sleutelgat en luisterde.

De man, die Michaëlowitsch bleek te heeten, liet met dreunend geweld zijn zware vuist op het tafelblad neerkomen en riep:

— De strop voor dien schurk! Ik heb hem er altijd van verdacht en het blijkt nu, dat ik goed gezien had! Je hebt goed gewerkt, meisje, ik denk, dat zij tevreden over je zullen zijn in Moskou! Maar wij zijn er nog niet! Hoe komen wij aan zijn geld?

— Wij zullen hem wel dwingen, om 'n chèque te teekenen! riep Sonja, terwijl zij met een minachtend gebaar de schouders ophaalde — overigens, ik heb er voor gezorgd, dat hij juist vandaag geld toegestuurd kreeg uit Londen!

— Hoeveel? vroeg Michaëlowitsch op zakelijken toon.

— Ruim zesduizend pond!

— Een mooi bedrag! knorde Michaëlowitsch, het is in roebels heel wat! Hoe moet het gaan vannacht?

— Heel eenvoudig! antwoordde de schoone Russin. Ik ga nu dadelijk naar hem toe, met de auto. Hij wacht mij. Wij zouden vannacht een pas geopend danslokaal bezoeken. Ik zal hem het middeltje ingeven, dat onze knappe Paul — hierbij legde zij even haar kleine hand op den arm van den chauffeur — voor ons bereid heeft

en vóór dat hij weer uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, zal hij zich hier in onze macht bevinden!

— Had dit alles niet eerder kunnen geschieden? vroeg Michaëlowitsch knorrig.

— Neen! antwoordde Sonja kortaf. Ten eerste moest ik bewijzen hebben van zijn Monarchistische kuiperijen en ten tweede moest ik zorgen dat hij geld had! Jullie kent hem nog niet goed — hij is heel koppig — en het zou niet zoo gemakkelijk vallen hem een chèque te laten teekenen!

— Ook niet, als wij zijn voeten een beetje roosteren? vroeg met een grijnslachje een der andere mannen.

— Ik weet het niet! In ieder geval is het veiliger om hem zijn zesduizend pond af te nemen!

— Maar die steekt hij toch niet bij zich als hij naar een danslokaal gaat! riep Paul, de chauffeur, uit.

— Natuurlijk niet! Maar ik weet waar zij zijn! Ik ken de heele inrichting van zijn huis — ik weet ook waar hij zijn sleutels heeft!

Nu hief een der andere mannen het hoofd op en begon langzaam, op eenigszins lijzigen toon:

— Ik begrijp eigenlijk al dien omslag niet! Hij is een Monarchist, die hier werkt om een der vervloekte Romanoffs weer op den troon te krijgen, of hij is het niet! Als hij het is, dan is immers een revolverkogel of een dolkstoot voldoende!

Maar Sonja Vassilef haalde de schouders op en zeide:

— Je spreekt naar dat je verstand hebt, Alexandrovitsch! Alsof daarmee de zaak afgehandeld zou zijn! Het spreekt vanzelf, dat wij hem zullen dwingen, het geheele geheim van de samenzwering te verraden! Want dat heb ik

zelf nog niet kunnen ontdekken! Hij moet ons de namen noemen van zijn medeplichtigen, hij moet alle plannen onthullen!

— En als hij weigert? vroeg Alexandrovitsch.

— O, er zijn middelen om zelfs den dappersten man tot toegeven te dwingen! antwoordde Sonja Vassilef koud. Wij hebben op de vliering nog enkele werktuigen, uitstekend geschikt om de tong los te maken van hardnekkige lieden!

Paul had een blik op zijn horloge geworpen en zeide nu:

— Mag ik je er dan opmerkzaam op maken, dat het tijd wordt om te handelen? Het is bijna twee uur — Popovitsj zal gaan slapen!

— Hij slapen? riep Sonja op verachtelijken toon, vóór dat ik hem zou hebben bezocht? Je schijnt mij toch niet zeer hoog te taxeren, Paul! Hij zal zoo wakker zijn als wij op dit oogenblik, dat verzeker ik je.

— Ik hoop het, mijn duifje, ik hoop het! zeide Paul grijnzend, maar toch zou ik je raden wat spoed te maken, om vijf uur is het klaarlichte dag. In anderhalf uur kan ik heen en terug zijn gegaan!

Paul was reeds opgestaan en knoopte zijn huís dicht.

Raffles richtte zich op uit zijn gebukte houding.

En voor hij nog goed en wel overeind was gekomen, voelde hij iets kouds drukken in den nek, dat hem een gesmoorden kreet ontlokte.

Hij wendde zich haastig om en staarde in den loop van een groote revolver. . . .

Het wapen werd vastgehouden door een tenger en niet zeer groot man, die onbewegelijk bleef staan, terwijl de loop van de revolver thans gericht was op het voorhoofd van den indringer.

De man, die Raffles aldus had overvallen, zag eruit als een geleerde, een boekenwurm. Hij droeg een bril met groote glazen, in een hoornen montuur.

Het gezicht was smal en had een vale kleur.

De wenkbrauwen waren slechts zeer licht geteekend en bijna onzichtbaar.

De oogen hadden een zeer eigenaardige kleur — in het licht van de zaklantaarn, welke de man zoeven had laten ontgloeien, leken zij wel geel te zijn, van dat eigenaardige geel, dat somtijds de oogen van roofdieren vertoonen.

Onder den grooten neus hing een dunne, ravelige snor.

De man lachte op dit oogenblik met een leelijk, valsch lachje, waardoor zijn weinige, bijna zwarte tanden zichtbaar werden.

Nog nooit had Raffles zulke groote ooren gezien, aan zulk een klein hoofd — nog nooit zulk een buitengewoon hoog voorhoofd, dat niet bij

het smalle benedengedeelte van het gezicht scheen te behooren.

De man met de revolver was blootshoofds en Raffles kon dus zien dat het haar dun en rosblond was.

Maar in de eerste plaats moest ieders aandacht getroffen worden door de zonderlinge oogen met hun gele kleur, als van barnsteen, dat in de zon schittert.

Raffles wist aanstonds dat deze man buitengewoon schrander en buitengewoon wreed was.

Beiden keken elkander eenige oogenblikken strak aan en toen vroeg de man met de gele oogen op slependen toon:

— Hoe vindt gij deze revolver?

— Een voortreffelijk wapen! Engelsch maaksel zou ik zeggen! Is het geladen? was het antwoord van Raffles.

— Zes geblindeerde kogels! Het is een goed wapen, zooals gij zegt — maar de trekker zit helaas wat los! Het schot gaat somtijds af, zonder dat ik er iets aan kan doen. Maar wat blijft gij daar voor de deur staan, wilt gij niet liever binnentreden en u wat bij ons nederzetten?

En voor Raffles iets kon antwoorden, had de ander de kruk van de deur reeds omgedraaid en haar wijd opengeworpen.

Die daar binnen zaten moesten het gesprokene hebben verstaan, want zij waren allen opgerazen en keken naar de deur.

Raffles trad langzaam binnen.

Het volgende oogenblik stond hij vlak bij de tafel, glimlachend maar verre van gerust omtrent het lot dat hem wachtte.

De glinsterende loop van de revolver was nog altijd met dreigende juistheid op zijn voorhoofd gericht.

Toen begon de man met de gele oogen te spreken.

— Laat mij u voorstellen aan een onbekend heer, die ons de eer aandoet, ons te bezoeken! Ik trof hem toevallig voor de deur en hij schijnt een weinig verlegen te zijn, zoodat ik eenigen aandrang moest gebruiken, om hem tot binnentreden te nopen.

De anderen hadden zwijgend toegeluisterd en keken met duistere blikken naar den onbekende.

Toen vroeg Sonja Vassilef langzaam:

— Wie is die man?

— Ik weet het nog niet, maar ik zal het spoedig weten, vrienden! antwoordde de man met de revolver.

Hij wendde zich met een zuurzoete grijns tot Raffles en vervolgde:

— Nietwaar, mijnheer, gij zult ons toch zeker niet langer onbekend laten met den naam van den persoon, die hier is binnengekomen, om

onze geheimen af te luisteren?

Hij had even zijn hand op die van Raffles gelegd, en deze had het gevoel alsof een slang hem over de huid kroop.

Hij keek even in het bleeke, smalle gezicht, en naar de zonderlinge oogen en hij begreep dat de wreedheid en de vastberadenheid van dezen schijnbaar zoo tengeren, zwakken man geen grenzen kende.

En tevens begreep hij, dat hij door zijn eigen onvoorzichtigheid in een zeer gevaarlijken toestand was geraakt.

Er kon thans niet meer aan worden getwijfeld, hij was hier terecht gekomen temidden van eenige Russische propagandisten van wie er enkelen de hoeve schenen te bewonen.

De Oostenrijksche Justitie wist blijkbaar niets van hun aanwezigheid, of althans van hun waren aard, anders zou zij de lastige vreemdelingen wel reeds over de grens hebben gezet.

En dezen moesten begrijpen, dat de man, die hier was binnengedrongen en hun plan had afgeluisterd, een vijand was.

Nu stonden de bolsjewisten er voor bekend dat zij met hunne tegenstanders, wie het ook waren, korte metten maakten. En Raffles verkeerde dus geen oogenblik in het onzekere aangaande het lot, dat hem te wachten stond. Een oogenblik bleven allen hem zwijgend aanstaren, met een sombere uitdrukking in hun oogen, die weinig goeds voorspelde.

Met de sigarette tusschen de lippen, de handen op de heupen gesteund, kwam Sonja Vassilef op hem toe, bleef vlak voor hem staan, blies hem een rookwolk in het gelaat, en zeide toen, half binnensmonds:

— Jullie zult mij niet willen gelooven, maar ik geloof dezen man te kennen! Vanmiddag toen Paul mij hierheen reed, heb ik hem op den weg zien staan, juist op het oogenblik dat ik binnentrad. Toen reeds maakte argwaan zich van mij meester, en ik zie nu dat die gegrond was! Wat denk je met hem te doen, Dourof?

Deze vraag was gericht tot den kleinen man met het smalle gezicht, die Raffles nauwkeurig in het oog bleef houden.

Hij haalde onverschillig de smalle schouders op en antwoordde toen:

— Die vraag is tamelijk overbodig, Sonja! Over zijn lot behoeven wij niet meer te spreken. Hij is hier binnengedrongen — met welk doel weet ik nog niet — hij stond voor de deur te luisteren, en heeft dus gehoord wat jullie daarbinnen besproken hebben, en je weet wel hoe men met zulke lieden omspringt.

Hij hield plotseling op, ging voor Raffles staan, keek hem een oogenblik aandachtig aan,

met hetzelfde grijnslachje om zijn dunne lippen, dat zijn slechte tanden ontblootte, en vroeg toen:

— Zou Mijnheer ons willen zeggen voor wie hij ons houdt?

— Voor niet veel zaaks antwoordde Raffles met rustige stem. Op zijn best zijt gij bandieten, en waarschijnlijk Bolsjewisten, hetgeen soms op hetzelfde neerkomt. In dit speciale geval zeker, want ik heb zoeven, zooals gij terecht opmerktet, woord voor woord vernomen wat hier verhandeld werd!

— Nu, met die woorden bezegelt gij uw eigen doodvonnis! zeide Dourof op kouden toon. Wie zijt gij?

— Dat is voor u van niet veel belang, nu gij immers toch besloten zijt, mij het leven te benemen! antwoordde Raffles. Ik ben een Engelschman, laat u dat voldoende zijn.

— Wat kwaamt gij hier zoeken?

— Ik kwam hier uit louter nieuwsgierigheid!

— Durft gij ons nog bespotten, gij vervloekte Brit! riep Sonja Vassilef toornig uit, terwijl zij de kleine vuist balde, en nu al heel weinig geleek op de schoone vrouw, welke hij vroeger gekend had, maar veeleer op een furie.

— Ik zeg u de waarheid! Ik kwam hier om een onderzoek in te stellen, want gij hadt mijn belangstelling gaande gemaakt!

— Mag ik weten in welk opzicht?

— Zeker! In verband met uwe relaties met een zekeren graaf Popovitsj!

— Kent gij hem?

— Ik heb niet het genoegen, maar ik hoopte hem te leeren kennen, omdat hij buitengewoon rijk is naar ik hoorde!

Sonja en Dourof wendden elkander langzaam het gelaat toe en toen vroeg de laatste op gedempten toon:

— Wat moet dat beteekenen? Wat hebt gij als Engelschman met dien ellendigen Monarchist te maken?

— In zekeren zin hetzelfde als gij, ik wilde hem zijn geld afnemen!

Dourof trok de weinige haren die zijn wenkbrauwen vormden zoo hoog mogelijk op en liet een zacht gefluit hooren.

— Een soort collega dus? Een gevaarlijke concurrent? zeide hij en een geluidloos lachje spleet zijn grooten mond vaneen. Het wordt hoe langer hoe merkwaardiger!

Hij verschoof met een ruk zijn hoornen bril, wendde zich toen tot Sonja en vroeg:

— Geloof jij het?

— Wat doet het ertoe of ik het geloof? riep de schoone Russin uit, terwijl zij ongeduldig met dij voet stampte, maak er alsjublieft een einde

aan, want wij hebben geen minuut te verliezen. Popovitsj is zeer op mij gesteld, maar ik betwijfel toch of zijn liefde zoo groot is, dat hij den geheelen nacht op mij blijft wachten! Als je zekerheid wilt hebben, haal er dan de politie bij!

— Je bent gek! riep Dourof uit. Denk je dat ik mijn hoofd in den strop zal steken? De politie moet er buiten blijven. Wij houden dezen man hier vast, tot wij weten wie hij is — en als ik hem niet onmiddellijk een kogel door het hoofd jaag, dan heeft hij dit alleen te danken aan de omstandigheid dat hij zijn medemenschen schijnt te bestelen! De wolven verscheuren elkander niet, hi, hi, hi!

Sonja was reeds weder teruggetreden en had een wijden auto-mantel aantrokken.

Zij wendde zich nu tot Paul en zeide:

— Ik ben tot je dienst!

— Zul je er voor zorgen, voegde Dourof haar toe, dat hij het geld meebrengt?

— Je hebt niet met een kind te doen! antwoordde Sonja Vassilef schouderophalend.

— Ga dan en maak wat voort! Wat onzen vriend betreft, — hij kan nog eenige uren zijn leven rekken, mits hij ons binnen dien tijd kan aantonen, dat hij inderdaad met de maatschap-

pij op gespannen voet staat. Is dat zoo, dan zullen wij wel zorgen dat wij ons tijdig uit de voeten maken en hij mag mijnentwege naar den duivel loopen, is het niet zoo, dan staan wij hem toe, er getuigen van te zijn, hoe wij met Popovitsj afrekenen en dan mag hij hem naar de hel vergezellen!

Hij was op Raffles toegetreden en voegde op dreigenden toon er aan toe:

— En ik wil je wel den raad geven, er voor te zorgen dat je bewijzen deugdelijk zijn! Een van de eerste artikelen van het Romeinsche recht schrijft voor: „Onthoudt u in geval van twijfel”, maar ik doe anders: in geval van twijfel schiet ik de lui neer, hi, hi, hi! Ik vind het namelijk beter dat er een ongevaarlijk mensch naar de haaien gaat, dan dat een gevaarlijk mensch ons naar de haaien helpt, zijt gij dat niet met mij eens?

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Misschien zou ik in uw toestand evenzoo doen, ik kan er mij echter moeilijk in verplaatsen. Wat de bewijzen betreft, die ik u leveren moet, ik heb geen andere dan deze!

En met een snelle beweging had Raffles zich ontdaan van de pruik, die zijn hoofd dekte.

HOOFDSTUK VI.

DOODSGEVAAR.

Dourof slaakte zelfs geen kreet van verbazing, geen spier van zijn gelaat bewoog zich, hij lachte alleen even voor zich heen en zeide toen:

— Heel aardig! Een zeer goede pruik! Ik zie dat uw haar reeds een weinig begint te grijzen. Zoo oud en nog zoo verdorven! Hoe oud zijt gij wel?

— Stelt gij er belang in?

— Welk een vraag! Zou ik geen belang stellen in de antecedenten van de lieden, die ik over een uur overhoop ga schieten? Uw ouderdom?

— Ik ben vijf en veertig jaar, antwoordde Raffles.

— Vijf en veertig jaar? Dat is nog jong voor een man! Hoe jammer, dat gij waarschijnlijk reeds nu zult moeten sterven, want ik vraag bewijzen, afdoende bewijzen. Die pruik zegt mij alleen dat gij u vermomd hebt, zij licht mij niet nader in omtrent uwe ware identiteit! Wie zegt mij, dat gij niet behoort tot de geheime politie, die ons overal achterna zit, alsof wij wilde dieren waren? Hoe kunt gij mij bewijzen dat gij niet tot die politie behoort? Gij zegt dat gij Popovitsj zelf hebt willen herooven, hoe kunt gij dit aannemelijk maken?

— Alleen maar door het te doen, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles lakoniek.

— Gelooft gij dan dat gij er de gelegenheid toe krijgt?

— Ja zeker, als gij mij nog maar een paar uren in het leven laat.

Dourof keek Raffles strak aan en zeide toen:

— Een van beide: of gij zijt een zeer merkwaardig man, of gij zijt een grootspreker en aan bluffers heb ik een hekel!

— Zeg eens Dourof, komt er haast een einde aan dat onderhoudende gesprek? riep Sonja op scherpen toon. Het wordt laat!

— Maar niemand weerhoudt je immers om

te gaan, lief kind, zeide Dourof op zoetsappigen toon. Ik kan je helaas niet de hand reiken, want ik ben wel verplicht, dezen man voortdurend in het oog te houden. Hij bevalt mij niet, hij bevalt mij volstrekt niet! Hij maakt op mij den indruk van een wolf in schaapsvacht. Ga maar spoedig, zorg dat je gauw terug bent en lever ons den kerel vooral levend in handen, ik heb nog een appeltje met hem te schillen en hij moet ons zijn medeplichtigen noemen. Wij weten veel, maar wij weten nog niet alles!

— Laat het maar aan mij over, Dourof! hernam Sonja hooghartig. Het is niet de eerste maal dat ik iets dergelijks voor je opknep, is het wel? Kom mee, Paul!

Het tweetal verliet haastig het vertrek door de deur, die op de kleine vestibule uitkwam.

Daar binnen bleef het geruimen tijd stil.

Een oogenblik klonk buiten op den weg het gebrom van een motor, dat snel in de verte wegstierf.

Dourof had zijn revolver in zijn zak laten glijden, nadat hij de deur zorgvuldig van binnen gesloten had en uit een der zakken van zijn gevangene diens eigen revolver had genomen en zeide nu, nadat hij zich in een stoel had laten neervallen, op denzelfden, suikerzotten, wat sleperigen toon:

— Nu moeten wij toch even nog met elkander praten, nietwaar? Gij zijt hier gekomen, zonder dat wij het u verzocht hebben, zooals gij zelf zegt, uit nieuwsgierigheid en ook in verband met uwe plannen om Popovitsj te berooven. Wie waarborgt ons nu, dat gij niet als wij u vrijlaten, dadelijk naar die honden van de politie zult loopen en haar waarschuwen, dat er zich hier Russische bolsjewisten ophouden?

— Het zal u misschien wat vreemd in de ooren klinken, mijnheer Dourof, maar daarvoor waar-

borgt u mijn woord en dat is nog altijd voldoende gebleken! Ik heb nooit mijn neus gestoken in dergelijke politieke aangelegenheden en ik heb nog nooit partij voor of tegen de Bolsjewisten gekozen, tenzij mijn belang of mijn veiligheid dit bepaald vereischte en dan nog alleen maar in hun kwaliteit van individu, niet in hun hoedanigheid van Bolsjewisten! Dat zal u zeker wel niet voldoende zijn?

— Gij slaat den spijker op den kop, mijnheer de indringer, antwoordde Dourof met een grijns-lachje. Het is volkomen onvoldoende! Lieden, in onze positie kunnen natuurlijk niet volstaan met verzekeringen alleen, wij hebben bewijzen noodig.

Raffles stond een oogenblik in beraad, stak toen de hand in zijn zak en haalde er eenige fijn bewerkte inbrekerswerktuigen uit, loopers en sleutels van zijn eigen vinding.

Hij wierp ze op de tafel en zeide:

— Meer tastbare bewijzen heb ik niet! Die kleine voorwerpjes moeten het u duidelijk maken, dat ik inderdaad de man ben, voor wien ik mij uitgeef, een dief en een inbreker!

Dourof had de kleine instrumenten opgenomen, bekeek ze aandachtig en liet ze toen aan Michaelowitsch zien, die ze met het oog van een kenner bekeek.

— Daarvan heb je meer verstand dan ik, Michaelowitsch, zeide Dourof, met het hinnikende lachje, dat Raffles aanstonds was opgevallen. Ik ben namelijk maar een simpel onderwijzertje, mijnheer de indringer!

— Dat dacht ik al — gij hebt het type van den geleerde, zeide Raffles eenvoudig. Mathematik, waarschijnlijk?

Dourof zette een verwonderd gelaat, rukte zenuwachtig aan zijn bril en riep uit:

— Hoe kunt gij dat voor den duivel weten?

— Ik wist het volstrekt niet — maar ik leidde het af uit den vorm van uw voorhoofd. Gij hebt het echte voorhoofd van den wiskundige!

Michaelowitsch had het onderzoek van de inbrekers-werktuigen beëindigd en zeide toen met een klank van diepe bewondering in zijn stem:

— Prachtige dingetjes! Eerste klas werk!

— Zijt gij niet verheugd, mijnheer, over deze kritiek? zoo wendde Dourof zich tot Raffles. Hier is een deskundige aan het woord, moet gij weten! Onze vriend Michaelowitsch heeft met eigen hand de brandkasten van vijf of zes banken geopend en daardoor ons werkkapitaal niet weinig vermeerderd! En gij?

— Ik weet het aantal niet nauwkeurig meer, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Het zullen er wel een zestig of zeventig geweest zijn, dunkt mij!

Michaelowitsch liet een gebrom van afkeuring hooren en riep toen uit:

— Gij zijt een opsnijder! Dat is onbestaanbaar! Ik weet zeker, dat er maar een man ter wereld is, die dat van zichzelf kan zeggen — dat is een Engelschman en hij heet John Raffles!

— Hij staat voor u, zeide Raffles eenvoudig.

Dourof was half van zijn stoel overeind gekomen en keek Raffles met zijn zonderlinge oogen doorborend aan.

Daar lag een uitdrukking van twijfel, van dierlijke woede en van belangstelling tevens op zijn gelaat.

Hij stond op, kwam met de handen in zijn zakken langzaam naar Raffles toe en zeide, toen hij vlak voor hem stond:

— Ik houd er niet van, man, dat men mij voor den gek houdt. Maar als je werkelijk Raffles bent — dan had je misschien beter gedaan, daar in mijn tegenwoordigheid over te zwijgen, want ik weet dat Raffles een paar jaar geleden in Rusland is geweest en daar tegen ons heeft gestreden.

— Het is zoo — ik ontken het niet, antwoordde Raffles kalm. Maar een week daarna streed ik tegen de „Witte Garde” en in beide gevallen deed ik het, omdat men mijn leven bedreigde en omdat ik het verdedigen moest. Ik wil het u hier echter ronduit verklaren, dat uwe strijdwijze mij geenszins aanstond! Ik heb het met eigen oogen moeten aanzien, hoe gij uwe krijsgesvangenen eenvoudig over den kling joegt!

— Dat moesten wij! riep Dourof op woesten toon. Wat weet gij, Westerlingen, van dat alles. Wat weet gij van onzen vreeselijken strijd, die op leven en dood moet worden gevoerd, omdat ook de tegenpartij geen mededoogen kent en ook ons tot den laatsten man zou uitrocien — wanneer zij er slechts de macht toe had. Ik heb van u gehoord, John Raffles — en ik vrees dat het niet in uw voordeel zal zijn! Ik heb een zeer goed geheugen en ik ken uw avonturen in Rusland van begin tot einde! Ik weet welk een groot nadeel gij ons daar hebt berokkend!

— Ook aan de „Witten”! hernam Raffles steeds even bedaard.

— Dat raakt mij niet! hernam Dourof woest. Met hen heb ik niets te maken! En als gij waarlijk die vermaarde avonturier zijt, — dan hebt gij er uw zaak niet beter op gemaakt, al hadt gij er misschien 't tegendeel van verwacht! Gij zijt onze vijand!

— Ik ben een vijand van uw middelen!

— Dat is hetzelfde! Een man die onze middelen bestrijdt, die bestrijdt ons en met onze tegenstanders kunnen wij geen medelijden hebben, omdat zij het niet hebben met ons!

Raffles haalde de schouders op en hernam:
— Ik ben destijds slechts eenige weken in Rusland geweest — het is twee jaren geleden en sindsdien ben ik er nimmer meer teruggekeerd!

— Gij hebt de Bolsjewisten bestolen, voor een bedrag van verscheidene millioenen roebels!

— Dat brengt mijn beroep mee!

Dourof wierp Raffles een somberen blik toe en bleef een oogenblik in nadenken verzonken staan.

Toen wendde hij zich tot zijn makkers en wisselde op gedempten toon eenige woorden met hen, ditmaal in de Russische taal, terwijl hij zich tot dusver van het Engelsch bediend had, dat hij tamelijk goed bleek te spreken.

Daarop wendde hij zich weder tot Raffles en vervolgde kortaf:

— Gij zijt mijn gevangene en ik weet wat mij te doen staat! Bindt hem mannen!

De vier anderen waren reeds opgestaan en daar twee hunner met revolvers gewapend waren begreep Raffles wel dat iedere tegenstand nutteloos was.

Michaelowitsch trad met een dik touw op hem toe en het volgende oogenblik waren zijn handen en armen stevig op zijn rug vastgebonden.

Toen dit gedaan was, zeide Dourof op denzelfden bevelenden toon:

— Breng hem weg, naar de bekende plek en laat een uwer met de revolver in de vuist voor de deur wacht houden. Laat hij acht geven op het minste gerucht daarbinnen, laat hij de oogen en de ooren goed openhouden, want als deze man inderdaad John Raffles is, dan is hij een duivelskunstenaar. Dat zeg ik u, wie hem laat ontsnappen, die kan zijn testament wel maken, hi, hi, hi!

De vier mannen namen Raffles tusschen zich in en geleidden hem het vertrek uit.

Een hunner droeg een kleine stallantaarn.

Zij volgden de gang, die evenwijdig liep met den achtergevel van het huis, openden de deur van het rechtsche vertrek en duwden Raffles naar binnen.

Een hunner ging naar het midden van den vloer en tilde, daargekomen, een zwaar luik op.

Een steile houten trap voerde naar een soort kelder, zooals te zien was bij het licht van den stallantaarn.

— Ga die traf af, beval Michaelowitsch. Keer u om, anders breekt gij den hals en dat behoeft in ieder geval niet voor de tijd daarvoor is aangebroken. Wij zullen u wel vasthouden.

Het was moeilijk zich op de smalle steile trap, omlaag te begeven met de handen op den rug

gebonden en twee van de Bolsjewisten moesten Raffles dan ook aan weerszijden vasthouden.

De trap telde twintig treden, waaruit Raffles besloot dat de kelder minstens vier meter hoog moest zijn.

Zoodra hij beneden was, klauterden de anderen weder naar boven en daarop werd de trap opgetrokken en het luik viel met een zwaren slag dicht.

Het was in dezen kelder zoo volkomen duister, dat Raffles aanstonds begreep, dat er zich nergens eenig venster bevond.

Hij stampte met den voet op den grond en bemerkte dat de bodem uit vastgestampte aarde bestond.

Hij deed voorzichtig een paar schreden naar voren en stond toen stil.

Er was iets over zijn voet heengekropen.

Het moest een muis of een hagedis geweest zijn.

Er hing een vochtige bedompte lucht in den kelder, die zeker uitsluitend bestemd was om er gevangenen op te sluiten.

Weer ging Raffles eenige passen verder, tot hij met den voet tegen den muur stootte. Langzaam volgde hij dezen muur, er zich met den arm tegen aandrukkend tot hij een hoek van den kelder bereikt had.

Daar gekomen keerde hij zich om en ging terug maar thans telde hij zijn schreden.

Hij moest er twaalf doen, voor hij den tegenovergestelden hoek bereikt had, waaruit hij afleidde, dat de kelder omstreeks zes Meter breed moest zijn.

Hij zette zijn weg voort en tien passen brachten hem aan den anderen hoek — en al dien tijd had Raffles geen deur, geen venster, geen nis ontmoet.

Even later had hij den omgang door den geheelen kelder volbracht en steeds niets gevonden dat op een uitgang geleeke.

Volkomen duisternis en als eenig gerucht het getrippel van muizen, die snel over den vloer liepen.

Raffles bleef in een der hoeken staan en keek naar boven.

Geen enkele lichtstraal drong in zijn kerker door.

Het luik scheen de opening volkomen af te sluiten, want hij moest wel aannemen, dat zijn bewaker de lantaarn had achtergehouden.

De man zat zeker stil, anders had hij ongetwijfeld het geschuifel van zijn voetstappen boven zijn hoofd moeten hooren.

Raffles trachtte zijn armen te bewegen.

Michaëlowitsch was een zeer krachtig man, de touwen waren dik en de Rus scheen op de hoogte

te zijn van dergelijke werkjes, want hoe Raffles ook wrong, er was niet de minste speling in de touwen te krijgen.

Hij liet zich voorzichtig op zijn knieën vallen en zocht met zijn gebonden handen naar eenig ruw uitsteeksel van den muur, om daarlangs het touw stuk te wrijven.

Hij vond echter niets en stond weder op.

Toen begon hij langzaam den kelder te door kruisen, telkens met den voet tastend en eensklaps stond hij stil.

Hij had iets weggeschoven, dat een zacht krassend geluid maakte over den aarden vloer.

Hij ging opnieuw op zijn knieën liggen, vervolgens op zijn zijde en trachtte met zijn tastende handen, zich telkens een weinig verschuivend, het voorwerp te bereiken.

Het duurde lang, zeer lang — maar eindelijk had hij het toch in een der handen — het voelde scherp aan — waarschijnlijk was het de groote scherf van een steenen kruik, wie weet hoe lang geleden verbrijzeld.

De scherf stevig vasthoudend, schoof Raffles zich naar een der hoeken van den kelder, klemde de scherf stevig vast tusschen zijn hakken en begon met eindeloos geduld het dikke touw, dat zijn armen en polsen omkneld hield, tegen de scherf te schuren.

Het was een uiterst vermoeiend en tijdroovend werk.

Telkens veranderde de scherf van stand, telkens viel hij — maar telkens opnieuw zocht Raffles het kostbare voorwerp in de duisternis weer op, om weder te beginnen met het geduld van een kat.

Naderhand had hij onmogelijk kunnen zeggen hoe lang het duurde, voor eindelijk het touw was doorgesneden — maar het moest minstens een uur geweest zijn en waarschijnlijk nog heel wat langer.

Met een krakend geluid spleet het touw ten slotte — een krachtige ruk — Raffles was bevrijd.

Hij stond op uit zijn moeilijke houding en wreef zijn pijnlijke, stijve beenen en armen, totdat de bloedsomloop hersteld was.

Toen begon hij opnieuw, maar nu heel wat vlugger, den kelder te onderzoeken, voor zoover

dat bij de tastbare duisternis mogelijk was.

De muur vertoonde echter geen enkele spleet, geen scheur, geen krasje zelfs, hij was volkomen glad en klaarblijkelijk met een laag beton bestreken.

Hij reikte zoo hoog hij kon, duim voor duim, maar overal ontmoette zijn hand den meedoo genloozen muur.

En niets, niets om hem in staat te stellen het luik te bereiken.

De kelder scheen volkomen ledig te zijn hij vond er geen kist, geen vat, geen stuk touw — hij vond er letterlijk niets in! In een hoek lag het stukgezaagde touw, maar wat had hij daar aan?

Hij kon de zoldering immers niet bereiken, want tusschen zijn uitgestrekte vingers en die zoldering was een afstand van nog minstens anderhalve meter.

Licht kon hij niet maken, want men had hem zijn zaklantaarn en lucifers ontnomen.

— Dat werk was dus nutteloos! mompelde Raffles voor zich heen en hij zocht weer een van de hoeken op en ging daar zitten, kalm verbeidend wat zijn lot zou zijn.

De minuten, de kwartieren verstreken — en eensklaps hief Raffles het hoofd op; hij meende eenig gerucht te hebben gehoord in het vertrek boven zich. Het klonk als voetstappen, die zich snel verplaatsten, een schuifelend geluid over den houten vloer — en toen was alles weer stil.

— Zij komen mij halen! bromde Raffles voor zich heen. Nu, als zij het maar niet te lang maken, alles kan binnen een kwartier beslist zijn!

Inderdaad, het luik in den vloer werd geopend.

Een lichtstraal drong naar binnen en scheen den kelder af te zoeken. Toen trof de lichtbundel den hoek, waar Raffles zat neergehurkt en bleef daar onbewegelijk.

Raffles keek omhoog.

En met moeite weerhield hij den kreet, die naar zijn lippen drong, want fel belicht door het rosse schijnsel van een krachtige zaklantaarn, keek daar het trouwe gelaat van Henderson over den rand van het vierkante gat in den vloer.

HOOFDSTUK VII

TWEË HONDEN VECHTEN OM EEN BEEN....

Toen de deur achter Raffles was dichtgevallen en Brand en Henderson in de kleine kamer waren achtergebleven, keek de reus den jongen man onderzoekend aan en zeide toen op zachten toon:

— Ik wilde wel, mijnheer Brand, dat Mylord ons had medegenomen. Die nachtelijke onderneming bevalt mij niet erg, om u de waarheid te zeggen.

— Mij evenmin, Henderson, maar je weet wel, dat Mylord het niet graag heeft als men hem in dergelijke dingen tegenspreekt!

De reus gaf hierop geen antwoord, maar vroeg na eenige oogenblikken:

— Weet gij waar dat huis of die hoeve van dien kerel is, mijnheer Brand?

— Nauwkeurig weet ik het niet, ik weet alleen dat het aan den straatweg naar een naburig dorp ligt, op ongeveer een half uur loopens van de grens van de stad. Een eenzame vervallen hoeve, met een groot schuin dak.

— Gij zout natuurlijk niet aarzelen, mijnheer Brand, om daar heen te gaan, als Mylord naar uw zin te lang weg bleef?

— Geen seconde, James!

— Geloofst gij zelf niet, mijnheer Brand, dat hem daar groot gevaar bedreigt?

— Als zij hem ontdekken, James, dan.... begon Brand. Maar Mylord zal er wel voor zorgen dat het niet gebeurt!

Henderson had zich op een stoel laten vallen en trommelde zenuwachtig met de vingers van zijn zware knuisten op het tafelblad, terwijl hij strak voor zich uit keek met gefronste wenkbrauwen.

Het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich moest bedwingen, om niet aanstonds op te springen en Raffles achterna te gaan.

De minuten verliepen traag, maar toen er een uur verstreken was, kon de brave reus zich onmogelijk meer beheerschen.

Hij sprong op, liep een paar maal het kleine vertrek op en neer en wendde zich toen tot Brand met de woorden:

— Mijnheer Brand, neem het mij niet kwalijk, ik kan het niet langer verduren, de grond brandt mij onder de voeten, er is iets wat mij zegt dat er met Mylord iets niet in den haak is! Ik moet er naar toe en ik ben er zeker van, dat gij mij niet alleen zult laten gaan! Wij zijn hier in een ons onbekende stad en het ligt mij nog maar altijd te versch in het geheugen aan welke vreeselijke gevaren Mylord heeft blootgestaan in New-York, Parijs, Madrid en Rome, toen hij

in een strijd was gewikkeld met het Genootschap van den Gouden Sleutel!

— Daarvan is hier geen sprake, geloof me, maar toch, jouw ongerustheid heeft ook mij aangegrepen en wij zullen er dadelijk op uit gaan! Het is best mogelijk dat Mylord hoegenaamd geen gevaar loopt, maar dan zullen wij althans onze plicht hebben gedaan!

Henderson had reeds zijn revolver gegrepen en in zijn zak laten glijden.

Hij voegde er een ploertendooder bij, een korte knuppel van ijzer, met een zwaren knop en met riet omwikkeld, in zijn geweldige vuist een vreeselijk wapen.

Brand zocht naar het touw, dat zich meestal bij de bagage bevond van Raffles, want een langjarige ervaring had hem doen ontdekken, dat een lang, sterk touw, aan de beide uiteinden voorzien van een stalen haak, in zeer vele gevallen van groot nut kan blijken te zijn. Hoe menigmaal had de Groote Onbekende zijn ontsnapping, ja zijn leven slechts te danken gehad aan het bezit van zulk een eenvoudig voorwerp!

Brand wikkelde zich dat touw, dat omstreeks tien meter lang was, zorgvuldig om het middel, maakte de beide haken aan elkander vast, knoopte er zijn vest over dicht en keek rond of hij nog iets kon ontdekken, hetwelk hem van nut kon zijn.

Hij opende de lade van de tafel en nam er een klein windpistool uit, een wapen, dat op een afstand van twintig meter nog een doodelijke uitwerking had.

Hij zag dat het geladen was en liet het in zijn zak glijden.

Aldus toegerust begaven de beide mannen zich op weg.

Niet zonder moeite vonden zij een huurauto en de chauffeur daarvan was slechts met de belofte van een zeer groote fooi te paaien, om den langen weg naar de grens van de stad af te leggen.

De man was echter tot geen prijs bereid, om verder te gaan, verzekerde dat het alles behalve veilig was op de groote wegen; stak de ritprijs en hooge fooi in den zak en reed terug.

Brand had spoedig den straatweg gevonden, die buiten de stad leidde, en voorzichtig voortschrijdend liepen de beide mannen dien weg af.

Zij gingen voorbij de villa's zonder zich op te houden, maar nu werd het zaak goed uit te zien, want de lantaarns werden schaarsch, en de nacht was donker.

Zij gingen voorbij eenige afzonderlijk liggende landhuizen, maar Brand begreep spoedig

genoeg dat geen daarvan de sombere hoeve kon zijn, waarvan Raffles hen gesproken had.

Maar plotseling stonden beiden stil.

Op verren afstand achter zich hadden zij het geronk van een motor vernomen, die blijkbaar snel naderde.

Tegelijk draaiden zij zich om, en zagen op ongeveer een Kilometer afstand de lichten van de auto, die daar in snelle vaart kwam aanglijden.

Zij hadden nog maar juist den tijd zich terzijde van den weg achter een haag te verschuilen — het was dezelfde haag, die eenige uren tevoren Raffles had beschut.

Even later stooft in snelle vaart de auto voorbij, om eensklaps stil te staan op nauwelijks 40 meter van Brand en Henderson.

Het gerammel van een ketting klonk, dadelijk gevolgd door het gebrom van een waakhond, dat echter dadelijk ophield. Het dier had blijkbaar vrienden geroken.

Brand tuurde door een kier van de heg, en zeide toen op zachten toon tegen Henderson:

— Dat is de hoeve, James! Dat moet zij zijn,

Daar is het groote dak, de haag, en ik hoor ook den hond brommen, waarvan Mylord gesproken heeft!

— Dan dadelijk er op af, Mijnheer Brand! fluisterde Henderson opgewonden.

— Wat ik je bidden mag, geen overijling James! zeide Brand terwijl hij met geweld den reus weder neerdrukte, die reeds wilde opspringen. Bederf niet alles door je drift — je kent immers onze tegenstanders niet — indien er al van tegenstanders sprake kan zijn!

— Dat kan niet anders, mijnheer Brand, ik ben er van overtuigd. Maar wat doen zij daar nu?

Brand bracht zijn oog weer voor het gat en keek aandachtig toe. De auto was ditmaal een groote Limousine, donker van kleur, en zonder achterlicht, hetgeen blijkbaar gedaan was om te voorkomen, dat men het nummer zou kunnen lezen.

Het portier werd geopend, een vrouw sprong uit de auto, liep op de huisdeur toe, en klopte op eigenaardige wijze.

Dit was blijkbaar een afgesproken sein, want de deur ging bijna aanstonds open, en in de opening was de gedaante van een kleinen, mageren man zichtbaar.

Zelfs op dezen afstand was het te zien dat hij een bril droeg, want de glazen flonkerden in het zwakke licht dat uit een ganglantaarn straalde.

Hij sprak op zachten toon eenige woorden

met de vrouw, wenkte naar binnen, en nu verschenen er twee mannen, waarvan een krachtig gebouwd scheen te zijn, en deze liepen naar de auto om het volgende oogenblik terug te keeren, thans een bewegingloos lichaam tusschen zich in dragend.

Het licht van de lantaarn scheen even in het gelaat, van degeen, die gedragen werd, en Brand herkende Graaf Popovitsj.

Eenige tellen later waren allen binnenshuis verdwenen, de auto reed weg maar niet ver, want langs een zijweg scheen zij zich naar de achterzijde van het huis te begeven, waar vaag een soort bergloods te zien was, die zeker als garage werd gebruikt.

Het geluid van zware deuren, die opengingen en om hun roestige hengsels draaiden, werd gehoord, daarop nogmaals het gerucht van de motor, tenslotte het dreunend toestaan van de deuren, en daarna werd alles weer stil.

De hond was weer in zijn hok gegaan en geeuwde luid.

— Wat was dat mijnheer Brand? vroeg Henderson op zacht fluisterenden toon.

— Zeker niet veel goeds, Henderson! Zij droegen daar dien Russischen graaf naar binnen, bewusteloos waarschijnlijk! Wij moeten thans trachten binnen te komen en te zien wat daar binnen gebeurt.

— Laten wij eenvoudig aanschellen, mijnheer Brand!

Die raad is niet heel verstandig, James! Denk je dat zij ons zouden opendoen, zooals men slager of bakker opendoet? Vergeet niet dat het diep in den nacht is en dat wij hier, zooals nu wel zeker is, met misdadigers hebben te doen.

— Wat zullen wij dan doen?

— Met list trachten binnen te dringe, zonder dat men ons ziet!

— Op welke wijze dan?

— Over het dak!

— Hoe denkt gij dat te bereiken zonder ladder?

Brand keek nog eens door het gat in de haag en antwoordde toen:

— Ik zie daar een zeer dikken en hoogen boom, waarvan de onderste takken tot bijna aan den dakrand reiken. Het zal niet zoo moeilijk zijn, dunkt mij, langs die weg op het huis te komen.

— Waar staat die boom, mijnheer Brand?

— Een weinig terzijde van de hoeve, ongeveer 5 Meter van den muur verwijderd!

— En die waakhond? Wat doet gij daarmee?

— Dat is waar — aan dien sinjeur had ik

nog niet gedacht, mompelde Brand. Maar met hem zullen wij het ook wel klaarspelen. Ga maar mee, verlies mij niet uit het oog, of nog liever houdt mij aan mijn jas vast, want het is hier stikdonker.

De twee mannen kropen voorzichtig uit den schuilhoek, volgden eenigen tijd de haag en nu moesten zij, noodgedwongen, een open plek oversteken, het kleine erf, dat zich voor en naast het huis uitstrekte.

Dadelijk liet zich weder het rammelen van den ketting hooren.

Een reusachtige gedaante werd zichtbaar voor het hondenhok en Brand kan de woeste oogen als phosphor zien glanzen.

Hij had reeds het windpistool getrokken en mikte zorgvuldig tusschen de twee gloeiende stippen. Zonder gerucht ging het schot af — en voor de bloedhond had kunnen blaffen, zakte hij met een dof gekreun ineen. De kogel was hem blijkbaar in de hersens gedringen. Brand wachtte nog even en pas toen hij overtuigd was dat de hond nimmer meer zou blaffen wikkeldde hij snel het touw van zijn middel af en trad op den boom toe, die vlak boven den grond een omtrek van minstens twee meter had, zoodat het onmogelijk zou zijn er op de gewone wijze in te klimmen.

Maar het touw zou uitkomst brengen.

Brand had het losjes opgerold in de rechterhand genomen, terwijl het eene einde met de linkerhand vasthield en slingerde het nu behendig om den onderste zwaren tak. Het touw viel over den tak, Brand trok de beide einden strak en klauterde dadelijk vlug als een aap naar boven.

Niet zonder eenige moeite volgde Henderson zijn voorbeeld — want hij was verbazend krachtig, maar hij miste de lenige vlughid, waar op Brand zich beroepen kon.

Toch slaagde hij erin, zich schrijlings op den tak te zetten.

Brand trok het touw naar zich toe, knoopte het weer om zijn lichaam en fluisterde Henderson toe:

— Ik zal het eerst gaan — volg mij pas als ik je wenk, de tak mocht ons beiden eens niet kunnen houden.

Hij schoof zich naar het uiteinde van den zwaren tak, die onder zijn gewicht slechts weinig doorboog en tot zijn blijdschap kon hij met de voeten juist den rand van dak bereiken.

Hij liet zich in de dakgoot glijden, zwaaide met de hand en Henderson volgde hem. Even later stond de reus naast hem.

Voorzichtig voortgaande bereikten beiden, na een tiental passen te hebben gedaan, een klein dakraam, hetwelk Brand spoedig had geopend.

Hij liet zich naar binnen glijden, zorg dragende zoo weinig mogelijk leven te maken en zag dat hij zich op een zeer groote vliering bevond, waar een aantal oude meubelen werden bewaard.

Hij droeg een zwaren tsoel tot onder het schuin geplaatste dakraam en was Henderson behulpzaam hij het naar binnen klimmen.

Een oogenblik stonden zij luisterend stil en toen zij niets hoorden gingen zij sluipend toe op de trap, welke Brand zoeven had ontdekt bij het licht van zijn zaklantaarn.

Het was een oude, houten trap en zij stonden telkens verschrikt stil als de treden kraakten, maar tenslotte bereikten zij toch ongehinderd de vestibule.

Brand bedacht zich niet, maar liep naar de linkse deur, bracht zijn oog voor het sleutelgat, keek even toe, ging naar Henderson en fluisterde hem in het oor:

— Daar binnen zijn vier mannen en een vrouw en zij hebben zoo juist dien ongelukkigen Popovitsj bijgebracht naar het schijnt. Hij is bleek als een lijk — ik geloof dat hij in groot gevaar verkeert.

— En mylord?

— Ik zie hem niet.

— Laat Popovitsj naar den duivel loopen en geef mij verlof die deur in te trappen als zij soms gesloten mocht zijn, mijnheer Brand!

— Wees niet dwaas! Drie hunner hebben hun revolver in de hand — je zoudt drie kogels door het hoofd hebben, voordat je een van hen vernietigd had. Wij zullen eerst eens kijken wat het sleutelgat aan de rechterzijde ons onthult.

Brand ging voor de andere deur staan en bukte zich.

— Welnu, mijnheer Brand? vroeg Henderson toen de jonge man zich weer had opgericht.

— Een geheel verlaten vertrek. Het wordt verlicht door een stallantaarn, daar is een groot luik in den vloer en daarbij zit een man op een kruk, blijkbaar een weinig te dommelen.

— Laat mij naar binnen gaan, mijnheer Brand, en ik zal hem zoo toetakelen, dat hij in 't geheel niet meer wakker wordt, zeide Henderson ongeduldig.

— Je zult je zin hebben, althans wat het eerste betreft, wij mogen geen bloed vergieten, tenzij uit zelfbehoud! Ik denk echter wel dat Mylord zit opgesloten in een kelder, waartoe dat luik toegang geeft.

Brand legde de hand op de kruk van de deur en draaide die met de grootste behoedzaamheid

om.

Tot zijn vreugde bemerkte hij, dat de deur niet op slot was, en hij kon haar op een kier openen.

De waker zat half met zijn rug naar hen toe, en had het lichte gerucht niet gehoord.

Snel deed Brand de deur verder open en de twee mannen traden binnen.

Zij ijlden op den waker toe, maar nu ontwaakte deze door het geluid van de schreden en sprong met een gedempten kreet van woede en schrik op, terwijl hij naar zijn zak tastte.

Maar Henderson was hem voor.

Met het geweld van een moker viel zijn ontzaglijke vuist, hard als een steen, midden op het gelaat van den man, en deze rolde om en om, als een aangeschoten konijn, en kwam tenslotte in een hoek terecht, waar hij bewegingloos bleef liggen.

— Ziezoo, dat is klaar bromde Henderson tevreden.

Hij tilde het luik op, na de stallantaarn te hebben gegrepen en liet het licht daarvan de donkere ruimte doorzoeken, die aan zijn voeten gaapte.

Een diepe zucht van verlichting ontsnapte hem toen hij Raffles ontdekte, die zijn bliken op hem gevestigd hield.

— Zijt gij gewond, Mylord? vroeg hij met een stem trillende van ontroering.

— Neen, Henderson, gaf Raffles fluisterend ten antwoord.

— Geboeid?

— Ik heb mijzelf reeds weten te bevrijden!

Henderson keek rond, en kreeg de trap in het oog, die tegen een der muren was gezet. Zij was voor twee sterke mannen een heele vracht, maar Henderson droeg haar geheel alleen met evenveel gemak, alsof het een lucifersdoosje was geweest naar de opening van den kelder, en liet de trap weder op haar plaats zakken, terwijl Brand het luik vasthield.

Vlug als een kat snelde Raffles naar boven.

Het volgende oogenblik drukte hij zijn beide redders geroerd de hand.

Henderson trachtte de tranen terug te dringen, die hem naar de oogen waren geweld en poogde zijn stem spottend te laten klinken, toen hij tot Brand zeide:

— Het was misschien toch niet zoo verkeerd van mij, mijnheer Brand, toen ik er op aandrong eens te gaan zien, hoe de zaken hier stonden!

— Je hebt daar heel goed aan gedaan, James! zeide Raffles heel zacht, terwijl hij de sterke knuist van den reus greep. Ik weet zeker, dat

ik gedood zou zijn zonder jullie bemiddeling! Laten wij snel dien man daarginds knevelen en binden, ik heb het touw mede naar boven genomen!

Henderson krabde zich achter het oor en vroeg op den toon van een knaap, die kattenkwaad bedreven heeft:

— Geloof gij, dat dat nog noodig zal zijn, Mylord? Ik heb hem neergeslagen!

— Ja — in dat geval... begon Raffles.

Hij trad snel op den man toe, die er inderdaad beklagenswaardig genoeg uitzag en zeide:

— Ik zie het al — hij kan het ons in de eerste uren niet lastig maken! Het is voldoende, als wij hem zijn revolver afnemen!

Hij stak het wapen in zijn zak en vervolgde, terwijl hij zich tot Brand wendde:

Waar zijn de anderen?

— Zij zijn in het vertrek aan de overzijde van de vestibule! Zooeven kwam er hier een auto en zij hebben Popovitsj bewusteloos binnengedragen, maar thans is hij weer bij zijn positieven en ik vrees het ergste voor hem! Sonja Vassilef is er ook bij — zij heeft hem gehaald!

— Hoeveel zijn er?

— Vier mannen en een vrouw!

— Hadden zij wapens?

— Drie van de mannen hielden een revolver in de hand!

— Dan moet het er op gewaagd worden! Ik was wel van plan dien Popovitsj te bestelen, maar ik kan hem niet laten dooden, terwijl ik het nog kan verhinderen — vooruit — wij zullen zien, wat we kunnen doen!

De drie mannen verlieten het vertrek en staken de vestibule over.

Raffles keek door het sleutelgat.

Dourof stond met een van haat en woede vertrokken gezicht voor Popovitsj, die op een zwaren stoel was vastgebonden en vaalbleek zag van ontzetting en doodsangst en sprak op heftigen toon tot hem, terwijl zijn rechterhand, waarin hij de revolver hield, woeste gebaren maakte.

Raffles draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek gesloten te zijn.

— Druk het paneel in, Henderson! beval hij kortaf.

Dat was een kolfje naar de hand van den reus.

Hij wierp zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen het paneel, dat krakend in splinters vloog.

Met een kreet van dolle woede had Dourof zich omgewend en vuurde.

De kogel vloog rakelings over het hoofd van

den reus en sloeg plat tegen den tegenovergelegen muur.

Maar reeds had Brand teruggeschoten en met een kreet van pijn liet Dourof zijn revolver vallen — de kogel had hem twee vingers van de rechterhand verbrijzeld.

Bliksemsnel had Raffles de deur geopend door zijn hand door de gemaakte opening te steken en de drie mannen traden binnen.

Een der bolsjewisten wilde van zijn revolver gebruik maken, maar Dourof stond hem in den weg en vóór hij terzijde kon treden had Henderson hem reeds een zwaren stoel naar het hoofd geslingerd, die toevallig onder het bereik van zijn hand stond.

De derde bolsjewist aarzelde een oogenblik, blijkbaar niet wetende hoe groot de overmacht was en die aarzeling kwam hem duur te staan, want reeds had Raffles hem bij den rechterarm gegrepen en met een onberispelijken kaakslag neergeveld.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Sonja Vassilef was in een krampachtig lachen uitgebarsten en gilte nu:

— Zijn jullie mannen? Weten jullie niet met je revolver om te gaan? Moet ik je dat leeren?

Zij had reeds de hand naar den zak van haar wijden mantel gebracht en bliksemsnel trok zij er een kleine revolver uit.

Maar voor zij nog met haar browning kon mikken, had Raffles een zware koperen kandelaar van den schoorsteenmantel gegrepen en die naar de vrouw toegeslingerd.

Het voorwerp trof haar tegen den arm, die de revolver had opgeheven en met een kreet van woede zag zij het wapen in een hoog door het vertrek vliegen.

— Het spijt mij dat ik u zoo onheusch moet behandelen, madame! zeide Raffles met een galante buiging. Maar mijn hoofd is mij liever, al zoudt gij het misschien niet willen gelooven, dan een blik uit uw schoone oogen, of uw goedkeuring. En nu snel terzake, mijne heeren! Gij hadt graaf Popovitsj willen dooden, nietwaar? Dat is te dwaas! En met een snelle beweging had Raffles met het mes, dat Henderson hem had toegestoken, de touwen doorgesneden, die den graaf op zijn zwaren stoel vasthielden.

Deze stond op, kwam wankelende op Raffles toe en stamelde:

— Wie gij ook zijn moogt, mijnheer — dank, duizendmaal dank! Ik weet niet hoe ik u het zal beloonen!

— Ik weet het daarentegen uitmuntend graaf, antwoordde Raffles koeltjes. Gij hebt zes dui-

zend pond sterling bij u?

— Zoo is het, mijnheer!

— Laat ze mij eens zien!

Popovitsj haalde zijn portefeuille aarzelend te voorschijn, nam er een pakje bankbiljetten uit en stelde dat Raffles ter hand.

Deze bladerde even in het pakje, liet het in zijn binnenzak glijden en zeide droogjes:

— Zij zijn echt. Ik dank u, graaf. U kunt gaan!

Popovitsj staarde hem verbijsterd aan en barstte toen uit:

— Zonder mijn zes duizend pond?

— Ongetwijfeld — maar met uw huid. De ruil is, dunkt mij, niet zoo slecht! Gij hebt een half uur den tijd om de grens van de stad te bereiken en ik zou u sterk aanraden van dezen

voorsprong gebruik te maken. Maak maar dat gij weg komt!

Popovitsj sloop heen als een geslagen hond, Maar voor hij nog bij de deur was, riep Raffles hem terug en zeide:

— Ik weet iets beters! Wij sluiten dit beminlijke troepje in den kelder op en gij zult mij vergezellen in de auto, die u heeft hier gebracht. Het is, geloof ik, uw eigen wagen. Bij de grens van de stad zal ik u afzetten en gij moet dan maar zien hoe gij u redt uit de klauwen van deze lieden! Moge dit avontuur u een les zijn, dat het meermalen niet verstandig is, geloof te hechten aan de liefdesbetuigingen van een schoone landgenoot, zelfs al is zij zoo schoon als Sonja Vassilef! Op weg!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Nola Dorlas' Impressario

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in **stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen :

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revue-wereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weener en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orge solo voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VER-RASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN : Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

**N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092**

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam :

Adres :

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
**NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR**

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

•
— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

•
verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

•
prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

Dokter adviseert FIFTY-FIFTY CIGARETTES

een perfecte melange van uitgelezen Turksche en Amerikaanse tabakken, wetenschappelijk gemengd ter bescherming van de keel.

Aan Goodwin & Co.

Mijne Heeren,

Hoewel ongevraagd, wil ik U toch even berichten, dat ik met genoegen heb kunnen constateeren, dat het door U gefabriceerde merk Fifty-Fifty sigaretten, eigenschappen bezit, die ik lang tevergeefs in andere sigaretten heb verlangd. De zuiverheid en het aroma laten niets te wenschen over en ik kan ze inhaleeren zonder eenigen nadeeligen invloed te ondervinden. In mijn dokterspractijk komen vele patiënten met keelklachten bij mij, die zich het rookgenot niet laten ontzeggen en het doet mij daarom genoegen hun tegenwoordig op Uw Fifty-Fifty sigaretten te kunnen wijzen. Mij houdende aan de waarheid, dat voorkomen beter is dan genezen, raad ik mijn keelpatiënten voortaan aan Fifty-Fifty sigaretten te rooken om prikkeling van de keel te voorkomen en zij blijken mij allen dankbaar te zijn voor dit advies.

Hoogachtend,

Dr. Jm

FIFTY - FIFTY CIGARETTES